

NAGY VENDEL

VARÁZSSZEM

VERSVÁLOGATÁS

NAGY VENDEL

VARÁZSSZEM

LEGÚJABB VERSEIM GYŰJTEMÉNYE ÉS A MARADÉK

E-KÖNYV
RÉGI ÉS ÚJ VERSEIMBŐL

KIADOTT KÖNYVEIM 21.

2020. SZEPTEMBER 01.

KÉSZÜLT 2020. NYARÁN, AJÁNDÉKKÉNT AZ ÜNNEPEKRE
A 91. KÖNYVHÉT TISZTELETÉRE

SZÁZ HANGULATI VERS, EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL

AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK, OKULÁSKÉNT...
VALAMINT MINDEN CSALÁDTAGOMNAK.

Kapcsolattartás:
nagy.vendi54@gmail.com

KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.
KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK ODAFIGYELÉSÉT,
CSOMOR HENRIETT BORÍTÓ TERVEZŐ.

A KÖNYVÖN NAGY VENDEL FÉNYKÉPE LÁTHATÓ

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON.
MINDEN JOG FENNTARTVA
OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.
A VERSEKET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓPROGRAMMAL.

KÉSZÜLT 2020-BAN, ŐSZRE, KÖNNYED OLVASMÁNYNAK.
AZ ÜNNEPEKRE AJÁNLVÁ.

A SZERZŐ HUSZONEGYEDIK, JUBILEUMI KÖTETE
A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

TARTALOMJEGYZÉK, KERESŐ

01. ELŐSZÓ
02. AJÁNLO
03. VARÁZSSZEM
04. AZT MONDJÁK RÁM
05. ERZSIKE DRÁGA,
06. KÁDÁR KATA BALLADÁJA
07. KATALIN KOPOGTAT
08. MINT HASÁBFÁT
09. VESZETT FEJSZÉNEK
10. KI A MAGYAR
11. APÁM SZÁZ ÉVE
12. TÉLI BALATON
13. VALAHOL MESSZE
14. ÚJ REMÉNY
15. TŰZPIROS AZ ÉG ALJA
16. A SZABADSÁG HÁRMAS EGYSÉGE
17. TÉLI VILÁG
18. TÉLI ÉLETKÉP
19. GONDOLATAIM A KÖLTÉSZET NAPJÁRA
20. KITÜNTETETT KÖLTŐ DILEMMÁJA
21. VALENTIN NAPI RÉVÜLETBEN
22. VALENTIN NAPI SZERELEM
23. HAIKU CSOKOR, KERESZT
24. A HÁZASSÁG HETE
25. NŐKÖSZÖNTŐ
26. EGY ÚJ NAP
27. ZSUZSANNA S A...
28. A HAJNALI SZÉL
29. NŐNAPI ELŐZETES
30. TAVASZVÁRÓ SZÍVVEL
31. HAJNALI RENGŐ KERENGŐ
32. TÁVOLBAN EGY MERÉSZ TIVORNYA
33. TÁVOLBÓL
34. CSAK EGY PILLANAT AZ EGÉSZ
35. TEMATIKUS HAIKUK
36. APEVA MUZSIKA
37. TEMATIKUS HAIKUK
38. ÉLJEN ÁPRILIS ELSEJE
39. MEGSZÜLETETT KIS BENCE
40. ADJ NEKEM
41. KEDVES DIETETIKUSOM
42. LÉLEKHÚROK HARMÓNIAI
43. ILYEN SZÉP A VILÁG
44. FÉLÉNK, ŐRÜLT KOBOLDOK
45. ADJÁTOK VISSZA AZ ÉDESANYÁMAT
46. FÉLELEMBEN ÉLEK 01.
47. FÉLELEMBEN ÉLEK 02.
48. KÖSZÖNÖM NEKED HATVANHATSZOR
49. MÚLIK AZ IDŐ
50. VERSES VÁLASZ VERSEMRE JÓZSEF TIBOR: AKI IDŐVEL MÉR
51. TRIANONSZAURUSZ
52. FÉNYLŐ ALABÁSTROM
53. IMA AZ UNOKÁIMÉRT GYERMEKNAPRA

54. PÜNKÖSD ESTI SZERENÁD
55. ZENGŐ HARANG
56. HEJ, TE ÉJSZAKA
57. MONDOK PÁR MESÉT AZ UNOKÁKNAK
58. APÁM KEZE
59. BETEG EZ A VILÁG
60. AZTÁN HOGYHA...
61. MENNEM KELL
62. VALLOMÁS SOKK
63. KÁPRÁZATOS VÍZIÓ
64. ABRAKADABRA
65. TELE VAN A...
66. FURCSA TALÁNY
67. NÉZŐPONT
68. AZ ELSŐ LÉPÉS...
69. BOSZORKÁNYPER
70. BOSZORKÁNYTÁNC
71. ÉLETEDBEN
72. TEREMTÉS
73. ŐSI ŐSZTÖN
74. TESTVÉREM HALÁLÁNAK ÉVFORDULÓJÁRA
75. ÜNNEP AUGUSZTUS 20.
76. JÓ EZ A NAP
77. SEGÍTS MAGADON
78. AUGUSZTUSI CSILLAGHULLÁS
- 79-84. BALATONI VERSEGYVELEG
85. ÉREZTEM
86. KÍVÁNCSIÁK
87. AZ ÁLLOMÁSON
88. ÉLNI...
89. REINKARNÁCIÓ
90. ÚGY ÉLSZ, AKÁR EGY ÁLLAT
91. ÉN A GLADIÁTOR
92. HIERARCHIA
93. KIJELENTEM KOMOLYAN...
94. ÉPÍTS EGY HÁZAT
95. OKNYOMOZÓ RIPORT - ÚJGAZDAGOK
96. ÉRDEKES ÉRTEKEZÉS
97. EGY DECI FÉLDECI
98. EGY EMBER, ÉS AZ Ő BÚNEI
99. TESTAMENTUM
100. UTÓSZÓ

01. ELŐSZÓ

A HUSZONEGYEDIK KÖNYVEMHEZ: VARÁZSSZEM

Azt mondják, hogy én mániákus ember vagyok, nehéz velem élni, és számmisztikában is szenvedek.

Valóban igaz, hogy nehéz, és szeretem a kerek számokat, és kedvenceim történelem órákon az évszámok voltak, amiket könnyedén megjegyeztem valamikhez kötve, másokkal ellentétben, akik utálták a történelmi számokat, például hogy István királyt ezerben koronázták meg, valamint a legkönnyebb várviadal szám, a nándorfehérvári ütközet, az 1456, vagy a Francia Forradalom is hasonló ügyebár: 1789.

De számtalan hasonlót tudnék mondani, csak úgy hirtelenjében, mondjuk az egri vár diadala: 1552. Az első szám az egyes, aztán kettő ötös, és a végén a kettes, van benne logika, de nemigen kellett a történészeknek, pedig olyan jól megoldottam.

Van még pár kedvencem, pl. a várnai csata: 1444, Horemheb fáraó megkoronázása: i. e. 1333, és még számtalan könnyen megjegyezhető évszám.

Egy számsoron mindezek vizuálisan ábrázolhatóak, a nullától kiindulva, ami ügyebár időszámításunk kezdetét jelezné, és jobbra-balra elindulva minden jeles dátum elhelyezhető.

Most is egy számmizéria következik, a huszadik könyvemre húztam még egyet, egy másik lapot, és így jött ki a huszonegy, ami ügyebár nyerő szám, és a mostani könyvem lesz a huszonegyedik kötetem.

Na hiszen, ez ám a tuti, hacsak így nem, gondolhatnák némelyek.

Húszra lapot húzni eléggé kockázatos dolog.

Nekem biztosan nyerő szám lesz. No, ez elég önteltségnek tűnik, de már az is megtisztelő, hogy idáig eljutottam, hogy hányan olvassák majd, az más kérdés.

Aztán a könyv címe is sugallhat sokféle belemagyarázást.

VARÁZSSZEM... Az, hogy lát, avagy nem lát az ember, az egy dolog, és az én egyéni, szociális problémám, mondhatnák sokan, és némelyek mondják is, hogy aszongya, azért mert maga nem lát, nem vakulhat meg mindenki, de ez nem is elvárás, mert az önzőség lenne.

Nos igen, látni sokféleképpen lehet, van, aki sasszemmel sem látja meg a dolgokat, én pedig rám ragadt és kifejlesztett érzékkel többet látok, érzek másoknál, vallom, hogy nem vagyok vak, csak csupán nem látok. Óriási különbség.

Azt, hogy világtalan, szívből utálok, mert nem igaz.

A Varázsszem pedig sugall némi misztikumot, vagy akár sámáni, vagy táltosi képzeletet, mondjuk írtam már képekre, képekről verset, ami állítólag kifejező és jó vers lett, noha sohasem láttam a festményt, csak elmesélték a tartalmát.

Aztán még sámándob sem kellett hozzá, csak néhány csengettyű, hogy hallják, hogy jövök és óhatatlan kitérjenek az utamból.

Régen kötelező volt a leprásoknak csengetéssel jelezni, ha jött szembe valaki, azóta sem változott meg ez a szemlélet.

No, akkor jól elkanyarodtunk az eredeti varázsszemtől, ami az alapötletet adta, a század közepén divatos, zölden villogó lámpától, a nagy világvevő rádiótól, amin látni lehetett, hogy pontosan ráhangolódtunk az állomásra, amit mindig csodálattal néztem, eléje hasalva, hogy

mi is lehet az, és hogy fért bele a bácsi, aki belőle beszélt, és pláne egy zenekar? Gyermeki naiv rácsodálkozás.

Hallgattuk az Amerika hangját és a Szabad Európát, valamint a Rádió Luxemburgot.

Többször előfordult, hogy ha pár nap múlva visszaolvastam verseimet, elcsodálkoztam, hogy ezt én írtam magamtól, és nem is emlékszem ezekre a szófordulatokra, bizonyára valaki fogta a kezemet írás közben. Csak így lehetett.

Hála a feljebbvalónak, hívhatjuk bárhogy, múzsának, Istennek, ihletnek, szinte mindegy.

A belső látásról, és az emlékképekről még nem is esett szó, nem beszéltem, hiszen ezekből élek és alkotok, a múlt emlékeiből, valamint az éjszakai álmok visszaidézéséből állnak össze a verseim.

Tehát ezekkel a varázsszemekkel látott történésekről írok ebben a kötetben, és jöjjenek velem, és néha csukják be a szemeiket, és próbálják elképzelni ezt a vak világot, ami remélhetőleg nem vakvágány, hanem néha vakmerőség is, bátran bele a vakvilágba, mondván, görbe fát dobj a tűzre, mert kanyar jöhet.

Persze, ez nem ugyan az, mintha bekötnék valakinek a szemét, mert az csupán csak játék, szembekötődsi, vagy szembeköpődsi.

Bizton állíthatom, hogy hadvezéreknek, költőknek, zeneszerzőknek már állítottak szobrokat, de kritikusoknak nemigen.

Jelen esetben tömeggyilkosokkal ne foglalkozzunk.

Némelyek, magukat kritikussá avanszált személyek nem átallják verseimet a vállalhatatlan versek kategóriájába sorolni, pedig önekik kéne hivatalból támogatni a kortárs irodalmat, de éppen gátat építenek akár még a megjelenésnek is. Megértem én, ha valakinek nem tetszik egy alkotás, azt mondhatja rá, első szám első személyben, hogy nekem nem tetszik. Szíve joga, de általánosságban rásütni a negatív bélyeget nem. Minden olvasó hadd döntse el saját maga, neki mi a véleménye, és ne befolyásolja senki a megítélésben.

Előbb vagy utóbb, mindenre megjön a vevő.

Nehéz betörni a kortárs irodalomba, ebbe a pitiáner, belterjes, érdekorientált művészvilágba, pláne vidékről és látássérülten.

Más a megítélés, bejutni kihalásos alapon lehet csak.

Ez a hiánypótlónak szánt e-könyv szándék szerint tematikusnak indult, és időrendiséget is akarna követni, de talán ezen a téren kissé elkalandozik, de azért dátum szerint követhető.

Igazán megtisztelő számomra, ha elolvassák eme sokszínű verseskönyvet, válják egészségükre, és adjon tartalmilag és formailag is újat Önöknek, de akad némi elkalandozás benne, elvisz a mindenáron megmutatás irányába. Nézzék el ezt nekem.

Az igazat mondd, ne csak a valódit, vallom nagy költőnkkel magam is, hiába látok sakk-táblaszerűen, feketén, fehéren, az igazság az, hogy a világ színes, és ez a tény kedvem szerint való.

Mindenkinek jó olvasást kívánok, a visszajelzések és reagálások vágyával küldöm útjára ezt a kötetet.

Remélem, elszabadulnak az indulatok, mindkét irányba.

Elérhetőségeimet megtalálják a Facebook-on, és e-mailben a nagy.vendi54@gmail.com levélcímen, mindent megbeszélhetünk, nálam nincs tabu téma.

Barátsággal ajánlom a kedves olvasónak, egyebet nem mondhatok.

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

Magánzó

Szegszárd, 2020. augusztus 25.

.....

Néha még felkérnek festők, kiállítások megnyitására, mivel nem tudják, hogy látássérült vagyok, persze már nem vállalom el a hivatalt, de ezt azért megírom nekik, noha nem titok, hogy vak vagyok, de nem is propagálom mindenfelé.

Más a megítélés, aki vaknak áll, az ne ugráljon.

Egyébként pedig jól kösse fel a gatyát.

KIÁLLÍTÁSON

Szívem melegével
Érzem a képet,
Ha átsugárzik
Annak ereje.
Nem jut el fénye
Kihunyt szemembe,
Eltompult annak már
Tengerszín kékje.
Csak ha igazi tűz
Lobog a képben,
Az sugárzik át,
Lágyan szelíden
Képzetemig.
A Tiéd ilyen.
Gratulálok.

2020. 08 23

02. AJÁNLÓ HUSZONEGYEDIK VERSESKÖTETEMHEZ

LÁTÁSMÓDOM

Olykor-olykor
Eltűnődöm a
Magyarok némely szaván,
Mikor a vak mondja,
Megnézem, s látom.
Képletes talán.
Hiszen
Nem vagyok vak,
Csupán csak nem látok.
Micsoda különbség.
Ugye csodáljátok?
Azt hogy világtalan,
Szívből utáljátok.
Gyönyörű ez a nyelv,
Mindent kifejez,
Örömet, bánatot,
Minden árnyalatot
Bátor, okos,
Bogyuta gondolatot.
Végül is belátod,
Lehet jó a meglátásod,
Akkor is, ha nem látod.
Reméljük meglátod,
Ki maradt végül a barátod.

ELTŰNŐDŐM

Így hatvan év felett az ember már elmereng, mit csinált ebben az életben, mi volt a jó benne, és mire számíthat még.

Hová és mire vitte munkája során.

Megszámolja a gyermekeit, unokáit, és eltűnődik, mennyit élhet még, hiszen a tudomány állása szerint akár eléldegélhet százhusz évig is.

Cukorbetegségem okán, tíz évvel ezelőtt megvakultam, és az életem, főleg a szemléletem gyökeresen megváltozott.

Az emberek életkora a társadalom és a tudomány fejlődésével egyenes arányban meghosszabbodott, hiszen az őskorban legfeljebb húsz, a fáraók korában harminc évig éltek, manapság nem is olyan ritka a nyolcvan éves családtagom. Én megcéloztam a százhusz évet, mivel úgy érzem olyan sok dolgom van még a világban, hogy akkor sem fogok végezni a feladatokkal.

Azért mindenképpen, de halkán, megjegyzem, Isten ne vesse fel bűnömül, néha elgondolkodom a Taigetosz intézményének létjogosultságán, mint védekezési mechanizmus.

Általában sorsommal elégedett vagyok, csupán egy dolog hiányzik, de az nagyon... a látásom.

Gyermekeimet már régen, unokáim arcát még sohasem láttam.

Orvosaim mondják, nyugodjak bele a megváltoztathatatlanba, romlott az életminőségem, de így is lehet teljes életet élni, csak jobban oda kell figyelni.

Erre csak annyit mondok nekik, meg kell próbálni.

Bár nem mindenben értek velük egyet, de valami igazuk lehet.

A feladatok, a sorrendek átértékelődnek.

Író, olvasó emberként érdeklődöm a dolgok iránt, és néha olvasok megdöbbentő sorokat, csudálatosnál csudálatosabb olvasmányokat.

Jómagam bízom az orvostudományokban és várom a tudomány és a technika fejlődését az egészségügy terén is.

Nem tudom miért, de ebben ők hisznek és örülnek, ha így nyilatkozom, talán megnyugtatják saját lelküket.

Már nyomtatni is lehet emberi szerveket, talán egyszer szemet is lehet. Ebben reménykedem.

Más cikkekben olvasom, modern fegyvereket, rakétákat fejlesztenek esztelen emberek, el sem tudják képzelni, hogy talán egyszer nekik is szükségük lehet segítségre és már nehéz lenne beszerezni a különféle szerveket.

Erre kéne költeni a hatalmas összegeket.

Mások hibernáltatják magukat gyógyíthatatlan betegségükben, és várják a csodát, a reményteljes feloldozást. Az, hogy én mire számítok? Arra, hogy gondolkodnak a tudósok, mivel az élet makacssága okán mindenképpen halad tovább, és felgyorsul a világ.

A csodavárás ideje lejárt, ezt hozta a modern gondolkodás.

Én már rég megmondtam, mit és hogyan kéne megcsinálni, de nem kíváncsi rá senki, hiszen az ilyen emberek nem számottevőek és jelentéktelenek. Változtassuk meg a szemléletet.

A csillagközi űrhajó már a féreglyukaknál áll, és az emberek agyában már az univerzum meghódítása jár. De mi lesz velünk? Itt már készül a sok elektromos autó, és már földre sem kell vetni a magot, és a kukorica saját maga körül egy méteres körzetben kiirtja a gatz.

A Marson egy, a Holdon három autó parkol, amelyek magyar fejlesztésűek, várják a soron következő asztronautát, vagy egy szopottgombóc fejű ufonótát.

Kérdés, melyikőjük ér oda előbb.

Bekapcsolhatod az okos tv-t és az okos telefont. A hűtőszekrényed megmondja, mi fogyott ki belőle, csak az orvostudomány nehezen halad előre.

Harminc-negyven év múlva, ha beérkezel a szupermodern rendelőbe, egy készüléket, mondjuk egy szemüveget raknak a fejedre, és a mini kamera veszi a képet meg a hangot, és a szemüveg szára, mint antenna, adja a látottakat az agyadba és mint a moziban, nézheted a képet rajta.

A hallókészülék is a múlt század elején szekrény nagyságú volt, manapság elfér egy nyaklánc medáliájában, s hangodat, képedet látják a föld másik felén egy másodpercnyi pillantás idején.

Nos hát, harminc-negyven év elmúltával ilyenekben reménykedem én.

Nem a csodára várok, az talán hiú remény, az emberi tudásban és akaratban bízom ezen a földtekén.

Folyton-folyvást megújul a világ, ebben bízom valahol legbelül.

Egyébként Földünk rendíthetetlenül halad előre a maga útján, a gravitáció pórázán évmilliókon át egy fekete lyuk felé, ami ott vár miránk a galaxis közepén, ahol vár a végső megnyugvás.

Szekszárd 2020. augusztus 25.

Nagy Vendel

03. VARÁZSSZEM

ELŐZETES MOST KÉSZÜLŐ VARÁZSSZEM CÍMŰ VERSESKÖNYVEMBŐL

Halkan szól a rádió,
zölden villog a varázsszem,
néma dobszóló,
lelkünkbe maró,
igéző vízió,
csalfa illúzió,
ahogy egy varázsló szeme,
ritmusra jár, akár
egy macska szeme,
söthenyes éjszakán,
világít igazán.

Szűkül és tágul,
fénylő Univerzum,
fekete pupillád,
sötét erőre vágy,
mindahány szembogár,
Szent János lámpása,
Íriszi szivárvány.

Macskaszem ez,
nem pedig csicskaszem,
póriasan mondva,
pulzálva jelzi,
Szupernóvaként,
hogy tiszta az adás,
jó a vétel,
fogható az állomás,
akár egy látomás.

Oh azok a zöld
kiscica szemek,
s a rájuk csukódó
édes szemfedelek,
miket soha nem felejték.

Villódzva láttam a fényeket,
mostanra mind megfeketedtek,
mióta Kuksi lettem,
csak bennem élnek még
a zölden hullámzó
sejtelmes varázsszemek,
melyekre mindvégig
visszarévedek.
Zöld csillagaim,
várom intsetek,
Veletek megyek.

2020. augusztus 08.

MEGJEGYZÉS: TAURUSZ, ZÖLD CSILLAG, EMLÉKKÉP

REAGÁLÁSOK A CÍMADÓ VERSEMRE, POETA

Kiváló versed felidézte bennem a macskaszemes rádiókat.

Egy világ tűnt el velük.

Gratulálok:

László

41anna2020. augusztus 19. 14:18

? 6. Nagyon szép kedves Vendi.

Melinda

Maria_HS2020. augusztus 19. 12:30

Gyönyörű vers, gratulálok: Maria

gypodor2020. augusztus 19. 11:21

Tetszik. Gratulálok a vershez és a készülő kötethez. Ötletes a cím

Szívvvel

Gyuri

Leslie20162020. augusztus 19. 10:21

Nagy szívvvel olvastam versed. Sok sikert a könyvedhez.

Barátsággal.

László

feri572020. augusztus 19. 10:11

Nagyon szép emlékezésversed tetszik

Nagy Szívvvel olvastam.

Már régóta Figyelem a munkásságod Vendel, nagyon szép verseid vannak, öröm olvasni.

Vendel, a Figyelőmbe vettelek, mától az olvasód vagyok.

Viszont látogatásod és a Figyelőd megköszöném

Nagy Elismeréssel

Feri

2020. augusztus 26.

04. AZT MONDJÁK RÁM

ÖNMARCANGOLÓ IRÓNIA

Azt mondják rám a haverok,
én is nagy ivó vagyok,
bár ezt váltig tagadom,
csak ha van rá alkalom,
adok e vádra cáfolatot,
de azért arra vigyázok,
ne érjen a gyalázat,
ha hirtelen abbahagyom,
nehogy valami visszamaradjon,
idegi alapon.
Várnak a szeszmentes hetek,
sokáig rá sem nézhetek,
elmúlnak a boldog évek,
vigyázok nehogy felkerüljek
az alkohol-listára,
megszűnnek a boszorkány könnyek,
ilyen nehéz idők jönnek?
Olyan vagyok mint egy fakír,
arcomat égeti a pír,
így lettem jó negatív,
idegileg vegetatív.
Meg kell menteni magamat
önmagam kárhozátától,
a dolog erről szól,
tudom nagyon jól,
nem fog sikerülni,
az életet, és a végzetet
nem lehet kikerülni,
de meg kéne überelni.
Mindenki maradjon békében,
míg én meg nem érkezem,
de ez eddig nem történt meg velem.
Nyugalom, rólam is lehull a lomb.
Ez az élet titka,
a hosszú élet ritka,
jön még a kutyára kamion.
Egyszer én is tán meghalhatok,
bár nem így volt megbeszélve,
de az idő egyáltalán,
most erre nem alkalmas.
Egyebet nem mondhatok.

2019. november 08.

05. ERZSIKE DRÁGA,

SZÍVEM VIRÁGA...
MA VAN A NÉVNAPOD
VIRÁGOT ERZSIKÉNEK
ÉS EGY POHÁRKA SZEKSZÁRDI KADARKÁT

NAGY VENDEL

Minden évben ügyelek,
figyelem a naptárt,
nehogy elmulasszam
neved ünnepnapját.

Felhúzom a vekkert
Minden reggel hatra,
Mondja a rádió,
Ma van neved napja,
De magam esztől sem feledném.
Szíveket melengető
Ez a tény,
De e köszöntő még jobban
Bearanyozza e napot.
Eszembe jutottál,
Ragyog bennem arcod,
Szívemből köszöntelek,
Köszöntlek mert ma van
A NÉVNAPOD.
S megkoszorúzom gondolatimmal
Dicsően szép homlokod.

Legyen szép napod
szeretettel vendi.

MAGÁNZÓ, A ROSSEB SAROKBÓL

2019. november 19.

MILYEN SZÉP A VILÁG

<https://www.youtube.com/watch?v=2opjXCUxVp8>

06. KÁDÁR KATA BALLADÁJA

ÉLETÉRZÉS

Hívlak Téged Kádár Kata,
gyere haza bujdosásra.
Megújul az ős ballada,
igaz most is minden szava,
hitünk ármányság uralja.

A régi rege azt kántálja,
asszony kell a házba,
de nem a falába.

Ki a tűzhely melegét adja,
ékes fényét vigyázza,
megőrzi ősök szellemét,
havas fenyvesek nehéz nyögését,
medvék elhaló üvöltését,
csordakutak vizének ízét.

Láncon lógasz kodik a lámpa,
árad belőle óvakodva
rég szellemek világa,
bátor bogarak megperzselt halála.

Vigyázzál a diófádra,
házad fala mellett nőtt ki,
senki soha ki ne vágja,
hűen vár az unokákra.
Őrzöd magadban még,
messzi otthonod imáját,
boszorkányos varázslatát,
szerelmetes bájitalát,
pásztortüzek sziporkája
kihűlő szürke hamvát.
Keresed ősi új hazádban
régiek igazságát,
megkopott mai mását,
soha ne fújd el a lámpást.
Gondolataid őseid vigyázzák,
sziklákba vésik minden szavát,
gránit kövek kemény igazságát,
zúgó patakok rohanását,
lányaid hordják messzire
emlékeid világát.

Eltűnődöm most egy képen,
szépségét visszaidézem,
halványuló messzi fényben.

Barna hajú kisleány
fürgén szalad a réten,
távolból integet,
mint elfeledett ismerős a szélben,
emberöltőnyi messzeségben.

Kezével integet feléd,
hívogat magával,
szalaglobogtató,
arcodba csapódó,
illatos hajával.

Meséket meséltet Ő
regélők szavával,
ábrándos szemeid
visszanéző vágyával.

Katalin napra
2019. november 25.

07. KATALIN KOPOGTAT

VIRÁGOT KATÁNAK...
ÉS EGY POHÁRKA SZEKSZÁRDI KADARKÁT.
NAGY VENDEL

NÉVNAPODRA

Kopogtat reménnyel
szívemen e név,
Angyali csengése
elbűvölt már rég.
Terád gondolok
e szép szót kiejtve,
Arcodat idézem
minden este,
névnapodat lesve

KATICA, KATICA...
KATA, KATINKA ÉS KATALIN
KATALINKA ÉS KALINKA..
KÉTI ÉS KETRIN, ÉS KATYÚSA...

KATICA, KATICA,
karmoljon meg a cica.
cérnán pamut gombolyag,
hat cica
százfelé szalad.
gyöngy fogak közt
kacaj fakad,
gurul mint a karika.
párta helyett menyasszony koszorú,
félre a bánat,
félre a bú.
hintó előtt paripa,
indulj a bálba,
csendüljön a muzsika,
boldog lány
a KATICA.

Örömteljes névnapot kívánok...
NEVED ÜNNEPNAPJÁN

NÉVNAPODRA
VIRÁGOT AZ ÜNNEPELTNEK
MEG EGY POHÁRKA SZEKSZÁRDI KADARKÁT...
KEDVES KATALIN

Az örök Dívának
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam

Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Reménylőn
Remegő szívvel
Adózok, az
Eredendő bűn kísértésének,
A kígyó csábításának
Erénnyel ellenállj,
Testeddel, lelkeddel
Ezen a mai
Szent napon.
A névnapodon.
S szavaimmal megkoronázom
Dicsően szép homlokod.
BOLDOG NÉVNAPOT.
SZERETETTEL vendi.

Szekszárd, 2019. november 25.

08. MINT HASÁBFÁT

EMLÉKEZÉS

Ha meghaltál,
Mint hasábfát
Dobnak a kazánba,
Legalább egyszer
Meleg lesz a szobában.
A vízcsap alatt álltál,
S vártad,
Víz folyik-e
Vagy gáz
A csövekből,
Vér szivárog olykor
A barna kövekből.
Beitta magát,
Mint a szag,
Melyet árasztanak
Ma is a falak.
Az émelygő édes
Illat a légben,
Beszivárgott vér
Két méter mélyen.
Nem oszlik el
Soha, soha.
A vonat füstje
Rátapadt a peronra.
Gyűlölettel gondolsz
A marhavagonra.
Megszökni nem lehet,
Neveltetéstől fogva,
Hiszen fenn van a vonaton
A dunyha, meg a sonka.
Milyen messze van még
Az az Ukrajna?
Ahová visznek a dologra,
legalább így lett mondva.
S csak azt a
Hosszú szőke hajfonatot
Tudnád feledni
S az ezernyi cipőt,
A gyengeségtől
Latrinába esett
Sikoltozó nőt.
A gimnasztyorkás
Katona mosolyát.
Jaffaje matty,
Így kiabált.
Hogy tudjál sírni,

A keréknyomból
Megtanultál inni.
Fejed tetejétől
Gerinceden át
A talpadig
Nyomott a szén.
Feketén csillogott,
Mint a szembogár
Ha a kosár súlyosan
A fejedhez nőtt.
S anyád sem ismert meg,
Mikor kopaszon
Katona ruhában
Hazaosontál a hostelon.
Vissza lehetne-e
Forgatni az időt?
Hiszen házában
Már más lakik,
S betámasztja a kaput,
Hogy nehogy visszajuss.
Kint állhatsz hajnalig.
S megkérded akkor
Az egy igaz Isten
Ilyenkor hol lakik?
S mi miért imádjuk
Százféleképpen.
Mikor reszkető testtel
Térdepelsz éppen
Az oltár előtt,
A hideg köveken.
Családtagok nevét olvashatod
Üres sírhantokon,
S falu közepén
Felállított márványfalon.

2012. 10. 20.

Megjegyzés: Lágereből hazajött anyám elmesélése nyomán.

Ma van a gulágra deportáltak, és málenkij robotra elhurcoltak emléknapja.
Soha ne feledd.

2019. november 25.

09. VESZETT FEJSZÉNEK

EMLÉKVERS

Emlékfal áll Kakasd központján.
Anyai fájdalom szobor Bonyhád központjában.
Emlékoszlopok pályaudvarokon.

Visszatért a fecske
hű fészkére szállt.
hozott magával árvizet,
aszályt és muszájt,
s értelmetlen halált,
itt találtak új hazát.
elhagyva a Fekete erdő
hűvös lombjait,
Passaunak csipkés tornyait,
életüknek romjait.
batyuval érkeztek
tutajjal a Dunán,
ottfeledve Mária Treszkát
s a nyugat nyomorát.
elhozva a kultúra javát,
szőlővesszőknek csokrát,
mesterségek sokaságát.
én még eligazodom
családfánknak kusza ágain,
nem így gyermekeim.
megbocsátom halottaimat,
nemtelen gazoknak,
bármennyire fáj.
anyám, néném, s keresztanyám,
odaveszett dédöregapám.
sírjuk üresen áll,
testük kitudja merre jár.
nyughatatlan lelkük
kopár fejfákra száll,
Ukrajna szélfújta síkjain,
gondolatuk otthon jár.
feltámadt Krisztus értük is,
húsvétnak hajnalán.
s az idő kereke
visszafelé forog.
veszett fejszének
vesszen a nyele is,
veszett kutyának
veszett a kölyke is.
hetven éve olvasta
sváb anyám a vagon falán,
krétával felírva,

szálkás betűkkel,
Isten veled Hazám.
bölcsővel ringattál,
battyuval kidobtál.
búcsúztatták őket
fúvós zenével
Szózatnak hangjai,
Itt élned, s halnod kell.

2016 áprilisán

A magyarországi svábok málenkij robotra való elhurcolásának és németországbeli kitelepítésének hetvenedik évfordulóján.

10. KI A MAGYAR

Magyaros bölcsőmet
Sváb dallal ringatták,
Aprócska batyunkat
Hajókon úsztatták
Le a Dunán.
Hoztuk magunkkal
Nyugatnak iparát
Régi céhmesterek
Ősi szaktudását
A föld szeretetét,
Szőlőknek vesszejét,
Nemzetünk szorgalmát,
Konok spórolását.
Gyarapodásnak magvát.
Sokszor kérdéssé vált,
A magyarok nagy többsége
Igényt tart-e ránk?
Hiszen ez is a mi hazánk.
Vagon falán ez állt,
Krétával felróva,
Bölcsővel ringattál,
Batyuval kidobtál.
Van itt oláh, román, székely,
Egy nagy olvasztó tégely,
Szerb, meg horvát,
Cigány is többféle,
Svábok szépen elterítve
Pest, Tolna, Baranya megyében.
Somogy, Tolna, Baranya,
Magyarország aranya.
Anyám kakasdi lány volt,
Apám bőgatyás magyar.
Mikor az obsitot elérte,
Igen megrótták érte,
Hogy megtámadta sokadmagával
A Szovjetuniót...
Meg is bűnhődött érte.

2013. 08. 08.

11. APÁM SZÁZ ÉVE

Fadd, 1918. augusztus 29. Szekszárd, 1994.

EMLÉKEZŐ HANGULATVERS

Hogyha ma is élne,
száz éves lenne.
Megjárta a világot,
többet is mint amit vágyott.
Marasztalták a gazok,
elvégezte náluk
- mondván -
a mozigépész tanfolyamot.
Azt akarták, hogy ne legyen,
ott a vadkeleten,
de ő megmaradt nekem.
Apám mindig nyújtotta kezét,
hogyha találkoztunk,
boldogan fogadtam,
megtiszteltetésként vettem,
Ő volt a példaképem
nem valami drogos celeb,
vagy fahangú rockénekes,
ahogy ez manapság lehet.
Mindig a jóra nevelt,
a szép felé terelt.
Megszerettette velem a könyveket.
Ha írtam, örült neki,
észrevettem hogy figyelt.
Ha valamit nem kaptam meg,
annak sok oka lehetett,
mert nem volt rá pénze,
és mindegyőnk másképp neveltettetett.
A többi nem számos.
Szerette a huszadik századot,
melynek elején még
karddal harcoltak a huszárok,
vége felé már
rakétával ostromoltak más planétákat,
nem sok köze lett hozzájuk.
Volt ő főnök is,
vagy akár napszámos.
egyébként amit lehetett,
mindent megadott,
és megengedett.
Elmentem volna a lakodalmába
ablakos vendégnek,
meglesni kintről nézve,
hogy száll ajkáról az ének.

Ép testben ép csak a lélek,
ép testemben épp hogy élek.
Testtől a lelket
csak a hóhér bárdja váltja meg.
A féligazság félig gabszág.
Az ígéret adósság,
sok ember semmit nem ért,
és semmit sem lát meg,
misét mondatok a szerencsétleneknek.
Lármafát és harangokat félre veretnek,
remélve, hogy nem repednek meg,
ilyenkor teljes búcsút nyernek,
Vámot szednek az ígéreteknek.
Nem állhatok egyszerre
a barikád mindkét oldalán,
csak talán középre,
de oda mindkét oldalról lönek,
a szeretet jegyében.
S majd ha mi is ölnénk, gyilkolnánk, akasztanánk,
nem lennénk különbek tőletek,
mi is hasonlatosak volnánk veletek.
Eltűnődöm egy gondolat mélyén,
hová lesz az olvadt hóból a fehér?
Vize beivódik a földbe,
fehérje eltűnik a semmibe?
Nem ezt mondja az
anyagmegmaradás törvénye.
Anyag nem vész el,
nem keletkezik,
csak átalakul.
Talán ez rá is vonatkozik,
apaföldé válik
ott legalul.
Hogy megtaláljuk az igazgyöngyöt,
sokszor le kell menni
a tenger fenekére,
de nem szabad ott maradni
sohasem örökre.
Mindig meleg volt
apám keze,
de hűvös lett, mikor elment.
Hitünk szerint a mennybe.
Gyermekkoromban
éreztem hogy szeretett,
fogta, simogatta
arcomat, s kezemet.
tőle örököltem
a nevemet, s
a szelíd lelkületet.
Örültem hogy ilyen apám lehetett.

Én választottam magamnak,
mikor elhagytam a fellegeket.
Amit az életről tudok,
tőle tanultam.
S a kezét mivel
óvón terelgetett,
felnőtté fogadva
nyújtotta nekem,
melynek mindig örültem.
Egy szép napos reggelen.
Ő hatvan éves volt,
akár mint most magam,
én tizennyolc lehettem.
Örömmel fogadtam,
megtisztelésnek vettem,
Hiszen Ő VOLT A PÉLDAKÉPEM.
Fogadd el te is
tőlem ezt a kezét,
becsülettel teljes,
fogadd...
Amíg lehet,
amíg meleg.

Szekszárd 2018. augusztus 29.

Ma lenne száz éves.

12. TÉLI BALATON

Tél hava a Nap tüzét kioltja,
mindent betakar fehérló hamuja,
hideg fagynak fehér porhava.
Csusszan az álom a fakutyákon,
éjszaka reccsen a rianáson.
Szél szárnyán hideg víz fodrozza,
a csend hűvös hídon átfeszül,
a téli Balatonhoz ér,
jégfátyolt fon a parti padokra a szél,
utat keres jegén a lábnyom.
Keringő halkuló dallama száll
a füredi partokon,
szél dúdol a Tagore sétányon.
Mosolygós Szürkebarát
ontja borvirágát,
a pince mélye
szomjazó vendéget vár,
mézszínű a borospohár,
bársonyos íztől összefut
szánkban a nyál.
Tékozló ősz ízeivel vár,
s melegével hív a csodás
badacsonyi hegyi varázs.
Mint megannyi tüzes parázs.
Lent a mólónál
körbefagyott csónak áll,
jégkristályok fátyolán át
ottfelejtett ködmárvány,
menekülésre vár,
álomul hívja a tavaszt,
a reménylő megváltást.
Néhány kifáradt hajó
édesen alussza téli álmát.
S valahol fejét veri a fába,
egy éhesen didergő harkály,
s kéjesen csusszan a Sióba
a túlradt Balaton,
kék vize surranásra vált.

2019. decemberén

13. VALAHOL MESSZE

PÁRHUZAMOS SZÜLETÉSEK

Valahol távol,
egy csillagfényes esten,
kisfiú született,
messze Betlehemben.

Ez volt az égi jel,
fénylő csillag vezetett,
máshol is eshetnek csodák,
ez történt veletek.

Hogy e Földre megszülessünk,
másoknak el kell mennie,
bármilyen fájó is,
ez az élet sorrendje.

Kisfiú született,
mai nap reggelre,
Szilárd lett a neve,
kősziklaként áll majd
vigyázza lelketeket.

Valahol távol
felsírt egy gyermek,
mikor megérkezett,
éles hanggal jelzett.

Másképpen kelt fel a Nap
mintha tudná
történelmi ez a mai
téli pirkadat.

Aztán felragyogott a Nap,
S szaladgáltak serényen
Hatalmas Góliátok,
Pusztítók erejét taszítván
Féltők rémálmaival.
S felhangzottak a harsonák,
Hé! Valaki!
Itt vagyok!
Szilárdan egy pici srác.
Figyeljetek énrám:
Hogyha szeretni akartok,
Egyel több
A létszám.
Megszületett Szilárd,
A kisfiú,
Akit mindenki várt,
Hogy övé legyen a világ.
Koccintsunk érte pohárt

Mi végre?
Egészségére!

Messziről érkeztem,
régem elindultam,
Karácsony környékén születni,
az élet nagy dicsősége,
jelzés értékű lehetne,
figyelmeztet mindörökre.

Szekszárd, 2019. december 21. hajnalán

14. ÚJ REMÉNY

SZENVEDÉLYES, LÍRAI DAL

Piros rózsák,
Ha elszáll illatotok,
Lehullnak szirmaitok.
Elhervadtok mint
Útszélén a fű.
Oh vidám lányok,
Ha elillan bájotok,
Elhervadtok mint
Az elnyílt rózsaszál.
Tenni kell valamit.
Tenni kéne valamit.
De mit?
De mit is?
Tenni kell valamit!

REFRÉN

Hinni kell,
Hogy jön majd
Egy vidámabb.
Hinni kell,
Hogy jön egy
Szebb világ.
Hinni kell,
Hogy mindaz
Amire vágyol,
Egyszer a tiéd
Lehet talán,
Csak ennyi csupán.

Így rózsák s lányok
Nem hervadtok el.
Szíveteket
Remény tölti el,
Éltetek kedves nekem.
Rólatok álmodoztam én.
Ez a legszebb,
Ez a legjobb
Új évi
Remény

2020. január 01.

15. TŰZPIROS AZ ÉG ALJA

Tűzpiros az ég alja,
életünk láng nyaldossa,
pernyéjét szél hordja,
füstje száll magasra.

Kenguru ugrálva
siet a folyóba,
bódult koala
álmát alussza,
néha körülnéz,
mi történik itt még?
Hamarosan örök
számára a lét.

Messziről ősök dobolása hallik az éjben,
riadók dohognak szenvedéllyel,
Liliomok táncát tűztáncosok járják.
patyolat ruhájuk lobog a szélllel,
pattogó szikráknak jajduló ívében,
arcuknak, kezüknek rőtvrös fényében.
Vad erők tódulnak fékevesztett hévvel,
szívükbe, lelkükbe frissülő erővel.
Virágok feszülnek vérvörös fényben.
Lángok inálnak vadak hevével,
megidézett szellemek életre kelnek.
Arcuk kipirul a misztikus táncról,
testük hevül az izzó láztól,
piroslik ruhájuk a tűznek fényében,
körtáncot járnak a forró parázson,
szoknyájuk lobot vet,
leveszik, s meztelen forog a táncuk.
Ruhájuk kiterítik a forró kavicsra,
mint Nausziké a tengerparton egykoron,
s megtörik a langy hullám a sziklapadokon.
Ősök szellemét idézik ide most,
messzi hangok suttogását hallják,
mit is üzennek a mindig élő boszorkák?
Idáig terjed a gonosz ármányság.
cselekedeteitekre fentről figyelnek,
az ősi lelkek, veletek küzdenek.

Vérvörös az ég alja,
embereknek lelke
reszket alatta,
fekete fellegek
fent fenekednek,
füstjét messze vitte
a kóborgó szél,
villámokat szór

a dühöngő éj.
Botor eszetlenek
gyufája gyújtja meg,
a hervadó avart,
bátor, hős lovagok
tüzüket kioltják,
sérült állatokat
takarók borítják.
Állva hálnak meg
a büszke, sudár fák,
magvaikat földbe szórják,
ismét felélednek
az eukaliptusz levelek.
Újra győz az élet,
nincs még végítélet,
benépesülnek a szavannák,
nem pusztulhat el a világ.
Mindenki éltető vízre vágy,
eső siratja Ausztráliát.

2020. január 10.

16. A SZABADSÁG HÁRMAS EGYSÉGE

A HIT EREJE

Nem csak te tehetsz róla,
mások szabják ki Rád a sok parancsolatot,
a törvényeket ezerszámra zúdítják rá a világra,
nehéz betartani a sok szabályzatot,
elég lenne csak a tízparancsolatot elfogadnod.
Ennyi lett volna a te feladatod,
ingatag lélek,
nem ért volna utol a végítélet,
ne ölj, ne lopj, és ne paráználkodj.
Más házát és feleségét ne kívánjad,
neked sosem lesz olyan házad.

Kavarognak benned a gondolatok.

Sérti lelked a szigor szava,
élesen kattann cellád ajtaja,
jobb volna odahaza.
Hazavisz az éjszaka.
Mi az, amibe kapaszkodhatsz?

Nézzél ki a rácsos ablakon,
fel a kék égre,
mely enyhet ad a szenvedésnek,
hited adta reményre,
ne a komor fellegekre.
Valaki fentről vezet a jó útra,
hallgass a jó szóra,
figyelj az örökkévaló megváltóra.
Higgyed, hogy valaki hazavár,
fiad, lányod, feleséged, anyád, unokád,
s az egész család.

Kérjed, valljad és higgyed
őszintén a megbánást,
hited erejével
reméld a meghallgattatást,
feledd a vélt megaláztatást,
gyakorold az alázatot,
megkapod a bűnbocsánatot,
és a végső feloldozást.
Mondjad fennhangon,
felhallik majd az égig,
Uram, nagy az én vétkem,
megtévedtem,
eltévelyedtem,
kérem, hogy megbocsáss nekem.

Szeretnék az igaz útra térni,
segíts feleszmélni.

Végezetül elmondok mindannyiunkért
egy rövidke imát,
felejtem Sodomát és Gomorát,
bűnösök földi poklát,
nem is kell már ide más.
Csak az szabad a testében,
ki gondolatban és
lelkében is szabad.

Jézushoz szállnak megfogant gondolataid,
visszatérnek az álmaid,
rácsos ablakodon át.
Így lesz kerek ez a világ.

ÁMEN DOMINE,
ÚGY LEGYEN, URAM.

2020. január 16.

17. TÉLI VILÁG

Szakad a hó,
szalad a ló.
havas fák között
siklik a szánkó.
roskatag felhőkből
párnáját rázza
Holle anyó.
mindent beborít a
dunyhás hótakaró.
szunnyad alatta
egy téli manó.
hólepte fák alatt
oson az álom,
didergő árnyékom
lábait himbálva
ül egy faágon.

Fagyos téli erdőn
fehérlik a hó,
cifra csengős hámban
fekete a ló,
de a szánkó mellett
deres a csikó.
kucsmás embereknek
arca oly fakó,
pipadohány izzik,
meleget adó.

2020. január 17.

18. TÉLI ÉLETKÉP

Veréb ugrál
Az útszélien
Búsan néz fel
Szerte-széjjel
Terített tál volt ez
Valamikor régen.
Fagyos szél fúj
Hideg télben.
Szánkó nem jár
Erre régen.
Arra gondol
Sok veréb kobak
Vajon hol vannak
Mostanság a lovak?

2019. január 09.

19. GONDOLATAIM A KÖLTÉSZET NAPJÁRA

MOTTÓ IDŐKAPU

ÍRTA SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

A KÖLTÉSZET VISZÁLYOS IDŐSZAKAIRÓL

Ablakom kitárva,
belecsapok lantomnak húrjába,
s rácsodálkozom
e csodás világra.
Itt állok az ég alatt
idők viharában,
gondolataimba zárva,
írásaim kizúdítom
költői mustrára.

Aktuális gondolatok
gördülnek elébem,
írom serényen, hogyha
érzem elhivatottságom,
féltő reményben.

Kritikusaimnak ajánlom,
mindegyik tisztán lásson,
sohase találgasson.
Éjszaka születtem
Lanttal a kezemben,
Eleve megfenyegetve
A költészetnek
Mindenféle Múzsáit,
S megtapasztalva
A forrongó pokolnak
Kémbűzös bugyrait,
S a Parnasszusra felhágva
Miközben folyton szállt a dal,
Sokakban felötlött
Gyenge testemnek
Sárba tiprása,
Ez volt többeknek
Legfőbb óhajtása.
Pitiáner irigyeknek
Álnok ármánysága.
Álságos kultúrák
Belterjes világa.
Azt a hétszázát.

Nem kétszáz,
nem négyszáz,
nem ezer,
csak hétszáz csupán
verseimnek száma.

A többi prózáim virága.
Ne gondolja senki bután,
nem vagyok szószátyár,
csak költők sokaságának
alázatos követője, talán.
Nem tudom, hogy mi az oka,
csak sejtem, mint vad a vihart,
ennyien nem írtak még verset soha.
Ha nem tömegekhez szólsz,
versed lóg a levegőben,
ha fiókodnak írsz,
sohasem jutsz előre,
ez az írni tudók felelőssége.
Mindenképpen várj a vevőre,
ki megjön előbb, vagy utóbb,
de ne igyál előre
senkinek a bőrére.
Kell bele paprika, só,
hadd eméssze az olvasó.
Csípje száját, és szemét,
hívja fel a figyelmét.
egy gatyám, Egy ingem,
a vers számomra csaknem minden,
dolgozom folyton ingyen.
meg kell győzni a sok bohót,
kikkel döngölni lehetne a földet,
kik soha nem olvastak még el könyvet,
meg kell tudniuk a valót.
A költő mind koldus,
az írások szerint,
de mégis több Párizsban tanult.
Hogy is van ez?
lámpásod tartsd magasra,
ne kezdj munkádhoz sután,
de vajon mi marad egy költő után?
Pár olcsó könyv,
s néhány, örökérvényűnek vélt
őszinte gondolat csupán.
A dolgokon elmerengve mondja,
nahát,
ejha,
azta,
hűha,
jé,
nocsak,
hetedszerre azt mondja,
hm,
mert ő a kuka.

A hét vezér,
a hét törpe,
a hét mesterlövész,
a hét samuráj,
és a hét gonosz,
s a hétszáz vers,
a hétfejű sárkány,
hetet egy csapásra,
a hét szűk esztendő,
egyre megy.
Ha megkérdik tudod-e
hány szentség van?
Gondolkodj el ezen,
a hétszentségit neki,
most nem jut éppen eszembe.
Ne törekedj a tökéletesre,
sohasem érheted el.
Elégedjél meg
csupán csak a jóval.
A mákos tésztában is ott a hangya,
de a többi az mák,
meghintve jó erősen
fekete borssal.

azanyja...

Néha, ha lanyhul a hitem,
elvesznek öröknek hitt
Nemes gondolataim,
A feledés homályába.
Évek elmúltával
Kihunyini készülő
Öregedőn romos
Rideg cemende
Fekete kemence lukába
Agg testemet elrejtve,
Az örök feledésbe temesse.
Ráutalva arra,
A száraz fát kezében tartva,
Mindenki maradjon
Annál a fánál,
Amelyiket kapta.
S majd, a végítélet során,
Mi is marad egy vak költő után?
Néhány könyv csupán,
S egy pár örökérvényűnek
Vélt gondolata.
Vigyetek magatokkal
néhány Vendi könyvet,
gondolom a javából,
vegyétek le a polcról,

mindenképpen ingyen,
ne legyenek egy helyen.
Aztán megkínállak benneteket,
üljete le olvasni velem,
a diófáim alá.

Írom soraimat egy papírlapra,
igazságoknak halmaza.
Az idő barázdákat szántott homlokomra.
Mindenre odafigyelni,
dicsérni és perlekedni,
ez a költő dolga.
Soha ne múljon el
a Múzsák csókja,
dicsően szóljon
előre mutatva,
a magas Literatúra.

2020. 02. 02.

A Költészet Napjára ajánlva.

20. KITÜNTETETT KÖLTŐ DILEMMÁJA

ÍGY, A KÖLTÉSZET NAPJA TÁJÉKÁN

Megkaptam a
Különdíjat!
Most már írhatok
Bárkiről, bármiről
Bármit.

Ma már tudjuk,
Ám, hamis az illúzió,
Ma úgy tudjuk,
Ez a helyes útmutató.

Átadták a
Kitüntetést,
Nagy az ováció,
Ezután már
Nem írhatok
Akármit!

Ez a helyes konstrukció.

NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DÍJAS 2017.

ARANY BOT KÜLÖNDÍJAS 2018.

Szekszárd, 2020. 02. 02.

21. VALENTIN NAPI RÉVÜLETBEN

VAK SZERELEM

Sötétbe nézek
Nem látlak Téged
Érzem a lélek
Érintését.

Elmúló évek
Örökre szépek
Belülről látom
Vetületét.

Lassuló szívvel
Remegő kézzel
Terád vetítem
Hevületét.

Színpadi létem
Hasonmás képem
Másra hagyom majd
Főszerepét.

Kóborló testem
Nehogy elveszen
Tereád bízom
Őrizetét.

Szívemmel látok
Újra felállok
Erőt adott a
Reménykedés.

Sötétbe nézek,
Nem látlak Téged
Érzem a szerelem
Büvöletét.

Valentin napi
Mámorítóan szép
Mennyekbe emelő
Révületét.

2020. február 14. Valentin napján

22. VALENTIN NAPI SZERELEM

SZERELEM MAGAS HŐFOKON,
NEM CSAK EGY NAPON

Szerettelek magzatodban,
Szerettelek bájos gyermekkorodban,
Szerettelek diadalmas ifjan,
Boldog felnőttként is,
Nyíltan.
Szeretlek, ha már
Megöregedtél,
Szerelmedben is
Széplelkű lettél.
Szeretlek akkor is,
Miután,
Ráfátyolosodott
Vaksi szemeimre
A csúf halál.

Ha kihűlt szívemben
A szikrázó vulkán.

Szeretlek én, ha hagyod,
Ha Te is akarod.
Elmegyek végleg Tőled,
Ha Te azt akarod.

Figyellek könnyes szemmel
Szívem vágyal teli
De csapongó lelkem
Neved nem feledi.

Nem szabad a lelkünkben
Mindent eltemetni.
Mindent abbahagyni.
Még élni akarni,
Szerelmes létünkben
Mindig megújulni.
Örökre megmaradni.

2020. február 14. Valentin napján

23. HAIKU CSOKOR, KERESZT

01. KRISZTUS

Koponyák hegyén
keresztre feszítették
két lator közé.

02. MEGTISZTULÁS

Ömlik a zápor
áll már a három kereszt
lelkek tisztulnak.

03. VASSZEGEKKEL VERETVE

Teste feszítve
gyalulatlan keresztre
szeggel átverve.

04. BÚZAKERESZT

Élet levágva
búzakeresztbe rakva
papoknak jussa.

05. HOROGKERESZT

Emberi elme
lázás, izzó keresztnek
torz szüleménye.

06. IMA

Szent kereszt előtt
imára kulcsolt kézzel
Istent imadjuk.

07. TEMPLOM

Isteni kövek
alabástrom kereszttek
ősi Istenek.

08. ÉLETEM

Maroknyi élttem
fakereszt szegeire
rég kiakasztva.

09. VÖRÖS KERESZT

Négyes útkereszt
vörös kőből faragva
Tolna határán.

10. GOLGOTA

Áll már a kereszt
Jézus halálára vár
sír a Golgota.

11. KERESZTES LOVAGOK

Keresztes hadak
ős szent földre indulnak
hitüket védik.

12. BÁDOG KRISZTUS

Falu végén rég
bádog Krisztus keresztje
lelkünkre vigyáz.

13. RÓMAI CSÁSZÁR

Néró a császár
keresztényeket éget
nagy félelmében.

14. KAPISZTRÁN JÁNOS

Szent prédikátor
rongyos hadakat vezet
kezében kereszt.

15. DÓZSA GYÖRGY

Testén a jellel
keresztrel félhold ellen
hitháborút vív.

16. FALU SZÉLÉN

Hitünk ereje
homokkőbe bevésve
hármaskeresztre

17. KALAPÁCCSAL

Keményre vertek
krisztusi keresztek
kántáló évek.

18. KERESZTÉNY ÜLDÖZÉS

Lantján dala száll
Keresztényeket éget
Néró a császár.

19. KERESZTELTÉS

Szentelt vizet önt
Keresztelő Szent János
hívek fejére.

20. EGER VÁRÁBAN

Le és felfelé
hős és rém fegyver villog,
keresztény erény.

21. AZ ŐRÜLT CSÁSZÁR

Rómát felgyújtja,
Keresztényeket éget,
Néró, a költő.

22. JELVÉNYEK

Testeden jelek
horog, nyilas, vaskereszt
életünk réme.

23. TRIANON

Ármányos népek
szép hazánkat száz éve
keresztre húzták.

24. VASAKARAT

Elkeseredve
keresztre feszítéd fel
önnön magadat.

25. HÍMZÉS

Keresztöltések
díszítik terítődöt
szorgalmad bére.

26. ÁLLATVILÁG

Keresztes pókok
és keresztes viperák
színes a világ.

Szekszárd, 2020. 02. 10.

24. A HÁZASSÁG HETE

AZ EGYSÉG, AZ EGÉSZ ÉS A FELESÉG

A templomban, színed előtt
Könnyű kimondani az „Igent”.
De nehéz a Te követednek
Lenni Uram!
Gyónni pedig nem fogok,
Titkaimat, bűneimet, vágyaimat
Nem árulom el senkinek.
Adott az Isten
Szép füvelő mezőt,
Bort érlelő szőlőt,
Tarkáló rétet,
Óbort rejtő pince mélyet,
Hű szolgát,
Szép feleséget.
Így alkotunk
Egységet és egészet.
Mert a félbevágott
Almával
Könnyebben elbánik
A féreg.

Az asszony, és a család,
egybe tartozó egység,
összetart, ahogy a pánt,
összefog, akár a hordón az abroncs,
mint pincék alján
dongák közé a bort
szorítja szertelen,
ha van, ki össze fogja,
rendes asszony dolga,
materiális jussa.

Házasság hete van most,
hitet vallok újra,
ennyi év után,
Drága violám.
Kezem indul sután,
vakon és bután,
s feléd integetek,
fogd meg szépen most is,
reszkető kezeimet.
Emlékszem mikor megkértem,
s Te odaadtad nekem,
remegőn, szertelen.
Azóta is fogjuk
egymás kezét boldogan,
néha gondok között,

de leginkább gondtalan.
Köszönöm, hogy életünk
legfontosabb percei
nem gurultak szerteszét,
őrizted életünk
összetartó szeretetét,
a tűzhely melegét.
Boldogan megköszönöm
gyermekeink életét,
hogy örömmel fogadtad
unokáink kedvességét,
éltünk minden szép percét,
hogy segítetted nekem
bús vakságom tíz évét.

Átvállaltad
anyámtól a sírást.
Béna kezemtől,
vakki szememtől
az írást.
Karolva segíted
nekem a járást.
Szomorú lelkeimtől
lassuló szívemtől
a bizáást.
Fahasábokat
fagyos időben
rakva a tűzre,
hogy meg ne fagyjak élve,
Testemet, lelkemet
félte,
az Isten áldjon meg
érte.

A házasság illatos kenyér,
jóféle óbor,
örökös szövetség,
minél idősebb,
annál értékesebb.

*Szekszárd, 2020. február 12.
A házasság hetén*

25. NŐKÖSZÖNTŐ

Az emberiség
Szebbik felének,
Az örök Évának,
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Bódító bonbont,
Csábító csokrot,
Suhogó selymet
Adhatnék Néked,
Vagy némi ékszert,
Talán igazán gavallér
Akkor lennék
Ha szálanként
Tízezer forintos
Hóvirágot szednék.
S évente nem csak
Egyszer ünnepelnénk.
De mégiscsak rendezett
Ez a világ,
Hiszen Te magad vagy
A letépve is illatozó virág.

ASSZONYOK ELEJÉNEK...

Az örök Dívának,
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Reménylőn
Remegő szívvel
Adózok az
Eredendő bűn kísértésének,
A kígyó csábításának
Erénnyel ellenállj,
Testeddel, lelkeddel
Ezen a mai
Szent napon,
A Nőnapon,
Hogy megkoronázhassam
Cselekedeteimmal
Dicsően szép homlokod.

S ha cudarul galád
Olykor a sorsod,
Mindig arra gondolj,
Hol a virágot tapossák,
Ott ontja leginkább
Bódító illatát.

2020. 03. 08.

Megjegyzés: Boldog Nőnapot kívánok, és kézcsókom a hölgyeknek
nagy vendel

Nagy Vendel Nőnapodra című hangosversét elmondja Ilosvay Gusztáv:
<https://www.youtube.com/watch?v=cgBu3DZvQNw&t=7s>

Az asszonyról szól ez a dal, a végzet és a szerelem asszonyáról. vendi.

Brian Adams: Have You Ever Really Loved A Woman
<http://www.youtube.com/watch?v=zeEFHJFUbEg>

26. EGY ÚJ NAP

A SZÉPSÉG ARCAI

A Hold arca,
A Nap haja
Az égbolt,
S a tenger kékje.
Eltűnődöm ezen,
Ugyan,
Hol itt
Az ajándék?
Összegyűrjük az embert,
Mint az agyagot,
Egynemű masszává,
Egy kis víz,
Egy kis szén
S még néhány
Apró elem.
Ezüst is, arany is,
De mitől lesz Ember?
Mi az a szikra
Mi gyújtja az életet,
Ami adja az agyban
Az értelmet.
Szívünkben vélt érzelmet?
A testnek a
Szobrászi szépséget.
Hiszen még
Azt sem tudjuk
Miből lesz a méz?
Hanolit látom
Sárga kabátban,
Vonat ajtajában
Mikor lassított a szerelvény
Az állomáson
Őszintén hittem, hogy
Miattam jött vissza,
De vannak még
Szögletes tárcsás
Vasutasok is.
Sétálunk délben
A kekszes háznál,
Hol Petőfi Sándor
Bandukolt egykoron.
Azt hittem akkor
Mindig is így marad ez
De az idő
S a sorsom
Messzire elszelelt.

Kavargó szélfi
Gúnyosan kinevet.
Kacagva figyel.
Sebesen vágat
A beteljesületlen vágy
Sajgó sebeivel.
Hanoli lelkem
Sorsod megírta
Már a történelem.
Helena Ziriny, és
Szép Heléna
Szomorú szerelme,
Szomorú élete,
Lelki fegyelme.
Búsan bűgő barna hangod
Mindig fülemben zeng,
S mint ahogy a
Sárga löszfalak közt
Záporvájta úton
Reszketve féltünk a
Mély meredélytől,
Egymás kezét fogva
Bágyadt szédüléssel
Szabadultunk a mélységtől.
Úgy bontakoztunk a
Gyermeki ölelésből.
Kínáltuk egymásnak a
Forrás hús vizét
Élvezve éltető ízét.
S mint lélekgyilkos
Ki megbánta tettét,
Úgy várom az estét
Mivel a hűvös alkonyat
Már eljött rég,
Mindjárt itt a sötétség.
Tanítóként
Más gyerekén kiélni
Az elemi ösztönt
A szülői vágy
Mint alvó vulkán,
Néha kitör.
S jó, hogy álmunkban
Nincs homlokunkra írva,
Hogy miről álmodunk.
De a forró hamu
Lassan kihuny.
Az azért végzetes dolog,
Ha odáig eljutok:
Állatot és embert
Nevelni nem tudok.

Egy remény fűt még,
Ha végleg elbukom,
Testem a földben lakik majd,
De Szíved az otthonom.
Ahol reám borulnak
A Szépség arcai,
És megvilágítanak
Az új Napok.

2020. február

27. ZSUZSANNA S A...

Dübörögnek bennem
Az emlékek,
S az évek,
Eszembe jut
Erről
Az ének,
Egy Zsuzsanna,
S a vének,
Hősi erények.

NEVED ÜNNEPNAPJÁN
VIRÁGOT AZ ÜNNEPELTNEK
MEG EGY POHÁRKA SZEKSZÁRDI KADARKÁT.
HOGY ÉREZD.

KEDVES ZSUZSANNA

Az örök Dívának
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Reménylőn
Remegő szívvel
Adózok az
Eredendő bűn kísértésének,
A kígyó csábításának
Erénnyel ellenállj,
Testeddel, lelkeddel
Ezen a mai
Szent napon.
A névnapodon.
S szavaimmal megkoronázom
Dicsően szép homlokod.

BOLDOG NÉVNAPOT.
SZERETETTEL vendi.

A rosseb sarokból

2020. 02. 19.

Milyen szép a világ

<https://www.youtube.com/watch?v=2opjXCUxVp8>

28. A HAJNALI SZÉL

A hajnali szél
lágyan zenél,
ablakom alatt
kotor a huzat.

A pirkadó fény
versemnél ér,
hallgasd csak meg,
miről mesél.

Láthatja bárki
nem vagyok akárki,
de mégsem én volnék
a szépreményű királyfi.

Szép öreg embert,
szorgos, jó munkát,
jóindulatú boszorkát
ritkán lehet látni.

Ha ki akarnék emelkedni közületek,
szolgálnom kell benneteket,
írni a sok versezetet,
rávezetni a figyelmetek.

Ha elpattan hordómon az abroncs,
életem s borom elfolyik,
azt vallják híveim,
s talán még magam is,
ott folyik, ahol van,
a gondolat folyam,
és ez az igazi kincs.

S a költő, szegény,
előjön a farbával,
hogy leplezze zavarát,
farba rúgja két
legkedvesebb agarát.

Ne is gondolj a pátoszra,
lehetsz akár eretnek,
vagy hithű pápista,
az egész verselés mehet a Gájdeszba.

Erejét megspórolta
az idei enyhe tél,
lógázza lábait
egy tavaszi esőfelhő
az ereszcatorna szegletén.

Összegyűlik minden cseppje
egy nagy ciszternába,
költők versei olvadnak
a nagy óceánba.

Szekszárd, 2020. február 25. szökőévben

29. NŐNAPI ELŐZETES

HÉTKÖZNAPI CSODÁK

Hajnalban,
Mikor felhőt vet a folyó,
S ólomszürke pára
Lebeg a légben,
Hiábavalóságokkal
Elő ne hozakodj.
Ne háborgasd a
Felkelő Napot,
Van neki dolga
Éppen elég.
Minden reggel
Fel kell kínálnia
Aranytálcán,
A ragyogást,
S a fényt,
Neked,
Mert megérdemled.

Szekszárd, 2020. március 08-án, Nőnapra

30. TAVASZVÁRÓ SZÍVVEL

Sötétből sejlik a
Sápadt fénysugár.
Erőlködik a Nap.
Közelít a tavasz.
Föld méhében
Duzzad a mag,
S a gyököcskék kusza, fura
Lassú táncot lejtnek.
Bomolnak a bimbók,
Rügyek és a falevelek.
Ilyentájt az
Ember olykor
Elmereng:
Mi történik
Ez újabb tavaszban...
Vajon megújul-e
Végre Hunnia?

Lehányt falú WC-ben,
Düledező kocsmá mellett,
Miért szülnek magzatot?
A teste lila,
A szája kék.
Az éhségtől ordít
Az ivadék.
A kőről felkapják
Rongyba tekert testét,
Hogy szemétkébe dobják,
Vagy hogy eltemessék.
Ebből a véres,
Mocskos kupacból
Hogyan fejlődik tovább
Az emberiség?

De a világ
Folyton folyvást forog,
Megújulni kényszerül.
Mi is ezt érezzük
Valahol legbelül.
S ha azt akarjuk,
Mi is és
Az ég is,
Tavasz jön mégis.
S Földünk vágat tovább
Nap körüli útján,
A gravitáció pórázán,
Egy fekete lyuk felé,
Hol örök a létezés,

S mindig megmarad
Az emlékezés.
2020 tavaszán

31. HAJNALI RENGŐ KERENGŐ

Hajnali rengő kerengő
zsolozsmák hangján
ébreszti az erdőt,
patak ezüst vize
érleli a mezőt,
éltető nedűt ád,
kék színre váltva
surrantja iramát.
Kaviccsá koptatja
hegyormok szikláját.
Leomlott régen
villám segedelmével,
évszázadig görgeti
maga előtt hévvel,
gömbölyítő kéjjel,
nappal és éjjel.
Jelzi az örökös
mozgó valóságot.
Az idő és a kor,
megöli az álmot.
Ki vaknak áll,
kösse fel a tunikát.
Úgy hangzik ez,
mint aki zokog,
s belül talán ezt is teszem,
de szem nélkül nem lehet sírni.
Két véres szemüreggel nem lehet zokogni.
Egy megvakult embernek
minden oka megvan a sírásra,
mégsem képes rá.
A betegség kivájta mindkét szemét.
Megkeményítette szívét, lelkét,
elapasztotta összes könnyét.
Eszembe jut egy bibliai gondolat,
a Te haragoddal ne menjen le a Nap.
Oszlopos kerengőin
komor kolostornak,
imákat mormolok
az örökké valónak.
Derekamon a kötél
hármass csomójával
mindvégig kordában tart,
mégis lelkesedve
várom a szép tavaszt.

2020. 03. 09.

32. TÁVOLBAN EGY MERÉSZ TIVORNYA

VÍRUSOKRÓL

Távolból sejlik egy fehér vitorla,
messzi világok híreit hozza,
messzire hallik egy merész tivornya,
hírnökök komor hajóján
fekete zászló leng kibontva,
kalóz, vagy karantén,
nincs, aki megmondja.

Lepra, kolera, AIDS vagy ebola,
pestises bélpoklosok bős hada,
várakozik rajta,
madár, sertés, vagy korona vírusa,
aranya nem illik homlokodra,
fejedet szorítja,
ferde a kereszt rajta,
hited romlását mutatja.

Fekete- és bárányhimlő
lebeg a légben,
az egyik keményebb,
a másik szelídebb,
ezért kapta ezt a nevet,
ki nem beteg, annak egyre megy,
néha levegőt is kell vened.

Aki pedig elkapta
a bika vírust,
amely letaglózza,
akár egy koldust,
kinek a zsebe üres,
talán mehet a gájdeszbe?

A medicináktól
csupán csak elbódulsz,
hinned is kell,
hogyan gyógyulsz.

2020. 03. 10.

33. TÁVOLBÓL

Bizony, az ember néha elmereng,
hová jutott, s merre megy...
hallgatja a távolodó neszeket,
messziről egy halkuló vonatfütyt integet.
szürke falu ház falából
mely fehér volt egykoron,
tömzsi ablak sárga fénye hívogat,
szemed előtt játszik kuszán kavargó színes csíkokat,
a barna alkonyat.
gúnyos kacajjal hívogat.
koppannak a zsaluk ütemre,
ha lenge szellő lengedez velük játszadozva,
csillámlik benne a gyertya fénye,
rásimulva rátelepül az üvegére.
felragyog előtted a kép,
csipetnyi messzeség,
olyan bonyolult vagy,
akár az ég.
távolból egy merész tivornya
emléke él még benned,
utolsó vacsora gyanánt,
vágyaid már messzire járnak,
elindultak minden égtájba,
négy sarkába a világnak,
az esthajnal csillaga,
vagy a sarki fény
mutatja az égi utat.
egyre megy...
uccu fuss, kerítsd,
mint a bogáncsos puli,
ne a távolból nézzél utána.
üvegesen bámulsz a hunyorgó Holdra,
felocsúdva állsz, előtted a nagy tó,
térdig a hideg víz takar,
oktalanul belegázolva.
hogyan kerültél ide?
kérdesz tisztuló aggyal.
messziről egy kutyaugatás riasztva hallatsz,
ki az, és mit akar?
mint örök életjel maraszt.
távolból az élet szava hallik,
mint megújuló tavaszi hajnal.
s újra felkúszik az égre a ragyogóan éltető NAP.

2017. június 22.

34. CSAK EGY PILLANAT AZ EGÉSZ

Megszületni és meghalni,
csak egy pillanat az egész,
életünk egysége
csupán szemhunyásnyi,
akár egy pillanatnyi
mozdulat a képen,
amit csinált a gép,
fogadd el mindenképp,
nem is olyan nehéz.
Aztán majd rád zúdul
az egész hóbelevanc,
ne legyél olyan nagymerész.
Gyakorta változik a világ,
születés, lét és elmúlás,
egyik sem nekünk fáj.
A hallgatag lélek,
hogyan leplezze zavarát,
farba rúgja két
legkedvesebb agyát.
Mindig abba kötünk bele,
ki a legkevésbé ellenálló,
már csak ilyen ez a világ, óh!
Azért, hogy egyenlő
lehessek veletek,
megmondom őszintén,
csak dicsekedhetek.
Hogy stimmeljen a végösszegetek,
egyétértek veletek,
ha nehezen is megy.
A tartós barátság titka,
a pontos egyenleg.
Nem kell félnetek,
nincsen semmi vész,
minden olyan csenevész,
s ha kinyúl értünk egy kar,
körme a szívünkbe mar.
Hóhár bárdja a nyakunkon,
csak egy pillanat az egész,
révész pénzért ügyes légy,
aranyakért átsegélj,
hamar a túlsó partra,
aztán csend, és kész.
Jöhet a végtelen,
örökkévaló lét.
Nehezen fogja fel eszem,
ez még nem történt meg velem.
Tudom, a halál nem fáj,

mintha csak mélyen aludnál,
nem ilyen az elmúlás,
lelkemért csendes a mise,
én csak megpihenni
jöttem el ide,
s hogy bűneimet,
az ördög elvigye.
Vérzivataros napok idején.

2020. március 20.

35. TEMATIKUS HAIKUK

OROM

01. TÚZKÓDOMB

Népek harca száll
Tűzkő dombunk ormára,
Szikrázó világ.

02. VIADAL

Fénylő magas vár,
Hős vitéz ormára hág,
Vad diadalra.

03. ZÁSZLÓ

Vitorla ormán
Kalózok zászlaja leng,
Félnek a lelkek.

04. KAKASUNK

Cifra kakasunk
Fatető ormára hág,
Hasad a hajnal.

05. GIZELLA KIRÁLYNÉ

Ifjú királynénk
Tűnődik, látja-e még
Passau ormát.

06. BAGOLY

Vén torony ormán
Bagoly tanyázik némán,
Prédára vár.

07. BUDA VÁRA

Budavár tornya
Dől halomról halomra,
Újrakél orma.

08. KÖZÉPKOR URAI

Vár áll hegy ormán,
Király, bolond otthona,
Ostobák hona.

09. HUNYADI VÁRA

Áll Tüzes Orbán,
Hunyad várának ormán,
Sortűzre várván.

10. KÖD

Oromfal alján,
Hegyormok láncolatán,
Oszlik a homály.

11. OROMDÍSZ

Büszke kőmíves,
Épülő ház falán áll,
Ormán dísz, zöld ág.

12. VADÁSZAT

Hegyeink ormán
Az urak még vadásznak,
Ölni akarnak.

13. TEMPLOMUNK ROMJÁN

Néma harangok
Templomunk csonka ormán
Békére várnak.

14. DOMBON

Kavicsos dombon
Ormos homokra vált
Az omló lábnyom.

15. INDIÁNOK

Mohás fa alatt
Indiánok osonnak,
Ormán hó csillan.

16. ESŐ ELŐTT

Tűzpiros égbolt
Esőillatot hordoz,
Felhők ormán jár.

17. FÁRAÓ

Egy rossz Fáraó
Sokak szerint is csak
Fa ormára jó.

18. MAGÁNY

Rám tört a magány,
Iszonyú az üresség
Ormán a dalnak.

19. SZONDI GYÖRGY 1552

Hős Szondi György áll
Drégely palánkja ormán,
Védi hazáját.

20. SEMMIBŐL

Semmiből raktál
Oromra katedrálist,
Hit erejével.

21. ÁLDÁS

Kapálás közben
Feljutván az oromra,
Áldás borodra.

22. HAIKU

Ha haikut írsz,
dalok ormára juthatsz,
értesz a lanthoz.

2020. 03. 23.

36. APEVA MUZSIKA

01.

Jöjj
kedves
várok rád
időm úzni
véled akarnám.

02.

Egy
kihalt
állatfaj
őcsontjait
humusz takarja.

03.

Halk
nesz van
jön a szél
vitorlád már
szélirányba áll.

04.

Halld
dal van
zene szól
forradalom
dicső hangja zeng.

05.

Kör
forgás
kendő száll
halk zene ring
ringlispíl kering.

06.

Nagy
lovak
vas ina

akarással
hámfának feszül.

07.

Hús
leves
tyúk pörkölt
csipedettel
lakodalom van.

08.

Nyár
nincs víz
ló nyomtat
szárazmalom
mégis lisztet jár.

09.

Ló
verseny
győzelmi
dicsőséggel
aranyserleg jár.

10.

Vers
ha jó
szép mesét
mond el nekünk
dicső múltunkról.

Szekszárd, 2019. március 04.

37. TEMATIKUS HAIKUK

TAVASZ

01. SZÉLBEN

Tavaszi szélben
lengi leányka lába
indul a táncba.

02. JAPÁN TAVASZ-ÜNNEP

Tavaszi fényben
Cseresznyevirág közé
Méhek repülnek.

03. MADARAK

Ős Turul madár
Főnix madár képében
Új tavaszt hozhat.

04. FÜVELŐN

Hallom a mezőn
Fű susogásának
Tavaszi hangjait.

05. ÜZENET

Aki szándékkal
Kárt csinált a gépemen,
Egy Maffiózó.

06. AZ URAK MÉG

Úri huncutság,
Az urak még vadásznak,
Ölni akarnak.

07. TANÍTÁS

Egy állatot is
sok mindenre rá lehet
idomítani.

08. VÁSÁR

Az állatot is,
rabszolgát is eladják,
ha van rá vevő.

09. HÁZIMACSKA

Macskatalpakon
puha-pihe párnáján
oson az este.

10. TÉLIDŐBEN

Szomorú idők
álmos még a macska is
koppan egy kavics.

11. MAGTÁRBAN

Fáraók alatt
vadmacskából cica lett
őrzi a szemet.

2020. 03 25.

38. ÉLJEN ÁPRILIS ELSEJE

Gondolj a világra,
Ami nem így sárga,
Hanem így sárga.
Nem keresztbe,
Hanem hosszába.
Aki nem tud úszni,
Az ne másszon fára,
Mert elüti az autó.
Fodrozó víztükör
Végre valahára.
Amikor már
Minden odvas,
Kiskalapom
Zerge tollas.
Vagy máshogy mondom,
Zerge tollas kiskalapom.
Sárga répa,
Zöld ribizli
Elfelejtett
Biciklizni
Hideg télben,
Forró nyárban
Ki a hóból,
Bele a zöld kukoricásba.
Kovászozott
Zöld uborka,
Kígyó toll és
Béka háj,
Varjú szárny és
Sündisznó máj.
Söprűnyélen
Csúf boszorkány.
Lángot hányó
Tüzes sárkány,
Kecses ívű
Szép szivárvány.
Csípős szagú
Reszelt torma,
Gondolj vissza
E sorokra
Harapd a kalácsot
Fecskefarokra.
Mindenki oly
Lüke forma.
Talán még én is.

2020. április 01.

A vers hangos linkje a Youtube-ról. Katt rá:

<https://www.youtube.com/watch?v=GqtEDx3O-d4&t=8s>

Saját nevemen megtalálják a jutubon:

<https://www.youtube.com/watch?v=rzcr6CKPn1U>

2020. április 01. A bolondok napján

39. MEGSZÜLETETT KIS BENCE

ÖRÖMVERS GABINAK
BENCE ÉS A GÓLIÁTOK

Másképpen kelt fel a Nap
Mintha tudná
Történelmi ez a mai
Tavaszi virradat.

S szaladgálnak
Vad Góliátok,
Pusztítók hatalmai,
S előbújnak
Féltők rémálmai.

Hé!
Valaki!
Itt vagyok!
Figyeljetek énrám:
Hogyha szeretni kell
Egyel több
A sorszám.

Megszületett Bence,
A kis unokám,
Hogy csodálja a világ.

Koccintsunk érte pohárt.
Mi végre?
Egészségére!

2020. április 04-én

40. ADJ NEKEM

Ki kopogtat, beeresztetik.
ki kérni akar, meghallgattatik,
aki kér, neki megadattatik,
adj nekem, Uram,
de hamarost.

Csupáncsak egy csöppnyi fényt,
mi a Napból kélt,
a világ tetejéről,
csak nyolc perc, míg ideér,
mely oly végtelen, mint a lét.
Napimádó vagyok,
akár a papok és a vakok,
az ősi Magyarok,
Japántól Egyiptomig,
a felkelő Nap szigetétől,
a forró homokig,
hitem össze-vissza kavarog,
folyvást adok és kapok,
érezem az aranyos korong hevét,
szelét és melegét,
megértem a tojás sárgájának
életet adó erejét.

Fény hozza el a virág színét,
nélküle minden oly vaksötét,
hozza a cseppenő méz ízét,
aranyra váltja színét.

A beteg állat is kifekszik,
küzöbre a Nap elé,
ha jön a gyógyító fény,
misét mondatok majd
a szerencsétlenekért.

Kanálszámra szedhetném a mérget,
testem kínoznák a férgek,
Lúgkövet is ihatnék,
ha eszemnél maradnék,
akár a megesett lány,
szimpátia híján.

Ez ám a méreg,
nem pediglen a cián,
okosságom mián,
kasszában a hiány,
nem nevet, együttérez!

2020. április 15.

41. KEDVES DIETETIKUSOM

Kedves tanult dietetikusom,
versemmel dicsteljes munkádat
egy perc alatt lerombolni
nem szándékozom.

Receptek özönei
zsonganak fejemben,
régí ízes ételeinket,
a fene megette.

Azon sokat gondolkodom,
ha két zöldségfélét
répát és a borsót
csak vízben megpárolom,
utána összeönténém,
hogyan lenne ebből
finomfőzelék?

Csak akkor csupán,
ha külön is szeretném.

Aztán az a másik borzalom,
ha az egészséget összeturmixolom,
fogaimat talonban hagyom,
főzelékem kiskanállal elmajszolgom.
Ha az egészséget vízzel elegyelgetem,
készen is van a krémlevesem.

Egészségben megőszültek,
a történetben az a fő,
együnk hát modernül,
de az ember mindenevő.

Sértődés ne essék,
nem szándékom a gúny,
de fől az egészség,
az egész egy kín,
ezt hozta ki a rím.

Szekszárd, 2020. április 18. Bolond éjszakáján...

Bocsánat Jolán...

42. LÉLEKHÚROK HARMÓNIAI

Gyönyörű ez a dal,
szárnyal az ének,
ebben a versben fogan az élet!
Száguld benne a lélek,
az elmúló évek,
vagy a végítélet?
Benne az élet igenlése,
a lelki, testi fényessége.
Hogyha hegedűdön elpattan egy húr,
meghallod a disszonáns hangokat,
ám ha hárfád századik drótja pendül,
észre sem veszed, hogyha elcsendesül.
Lelked húrjai rezdülését
érzékeled csupáncsak legbelül,
egyszer halkan zendül,
aztán olykor fellelkesül.
Arcod ránca meg sem rezdül,
csupán szíved kalapál legbelül,
homlokodra barázdát szánt az idő,
gondokból gyúrt dombokat a teremtő,
könnyed csepp gyöngye gurul le szemedből.
Amit elértél, megköszönöd,
mi kimaradt, felejteti közönyöd,
azért megmaradtak az álmok,
gyermekedre rátestálsz.
Ne erőltess, ha nem ez az óhaja,
hiszen ez a Te vágyad testamentuma.
Köszönöm, hogy életünk
legfontosabb percei
nem gurultak szerteszét,
őrizted szerelmünk
összetartó szeretetét,
a tűzhely melegét.
Boldogan átsétálsz kedveseddel
a szerelem lélekhídján,
felettünk feszül a szivárvány,
akár a ködmárvány.
S a langyos délutánban
tovahalkulón lággy
hangja hallik a szónak,
bölcsojót ringatja a mának,
majd követi a holnap.
A világ hívsága
messze került tőlem,
a fények sugára
fényévnnyire fut előttem,
utol sosem érem,

fogadd most is örömmel
ezt a csokrot tőlem.
Rálépek most egy új útra,
jó barátként segít ím újra,
szivárvány könnyeim mögül
mosolygok reád szeretettel.
Potyognak örömkönnyeim,
gurulnak végig orcám ráncán,
mintha régi gyöngyvirágok
illatozó tánca
gyöngyözne a párnán.
Oszlopos kerengőin
kristály kolostornak,
mormolunk zsoltósmát
az örökkévalónak.
Végezetül utolér a végítélet,
minden álmunk semmivé lesz,
aztán belénk szakad a lélek.
Véget ér a mutatvány,
dallam szól a lármafán,
harang csendül templomunk tornyán.
Sorsunkat egy bölcs bagoly
figyeli egy diófán,
Múlt, jelen, és jövő
mindennapi csodáját,
enyhe szellő kocogtatja
az idő ablakát.

2019. július 26. Öcsém halálának napján, tizenharmadik évfordulóján.

43. ILYEN SZÉP A VILÁG

Eltűnődünk, ha beteg a világ,
ismerjük-e tényleg, igazán?
A korral nekünk is
tovább kell haladni,
de múltunkat meg kell őrizni,
értékeinket nem szabad elhagyni,
mindenképp próbáljunk meg,
embernek maradni.

Ismeritek a
Zöldellő lombok
Lágy susogását?
Metszett vesszőnek
Süvítve zúgó
Éles suhogását?
Szőlővesszőknek
Buja kuszaságát?
Mi ősidők óta
Ontja a nektárt.
Tökéket ölelő
Hajlongva kötöző
Asszonyok derekát
Kéjjel simító
Szoknyájuk ráncát.
Pince előtt álló
Vén, öreg diófát.
Lopóból csorgatott
Bíborszín borát.
Langymeleg szellő hozta
Rózsák illatát.
Ismeritek a
Földet, az eget?
A sötét, kusza
Dühös felleget?
Ki hatalmasok
Ős erejével
Fenn fenekedett.
Ismeritek a
Húsvizú kutat?
Löszfalak közé
Záporvájta utat.
Vizeknek mélyét?
Halaknak tükrét
Nyárnak melegét,
Hónak fehérségét
Napnak aranyát
Holdnak ezüstjét,
Pásztortüzeknek

Keserű füstjét.
Távoli csillagok
Halovány fényét?
Ismeritek a
Száguldó lovaknak
Halkuló dobogását?
Szélfútta sörényük
Kócos lobogását?
Folyók moraját
Kövek robaját.
Bikák dübörgését,
Farkas üvöltését.
Itt élő népeknek
Félő könyörgését.
Mária ősanyánk
Szűzi jelenését?
Ha mindezeket nem ismeritek,
Fületek nem hall,
Szemetek semmit sem lát.
Nyugodtan tartsátok oda
Háztető sarkához a
Lobogó fáklyát.
Nem érdemlitek meg,
E Házat, s Hazát,
S idegenben
Torokszorítóan
Szűk lesz számotokra
A Világ.

Most beteg ez a Föld,
meg kell gyógyítanunk immár,
nem vigyáztunk rá igazán,
miket míveltetek vele?
Kérdezi unokánk,
s emberek tömege
szemlesütve áll,
milyen szép is lehetne
ez a csodálatos világ.

Szekszárd, 2020. április 21.

44. FÉLÉNK, ŐRÜLT KOBOLDOK

Félénk, örült Koboldok
húzgálják el az ablakok elől
a Napot takaró lópokrócot.
Rávetülnek a fények,
útjuk a tengerhez vezet,
s megcsillannak a vizek.
Végül minden patak
a tengerbe ömlik,
elindulnak lassan a folyók
az óceánokig.

Folyton-folyvást,
örök a körforgás.

Rámszegeződnek a szemek,
italhoz kell nyúlnom,
azt hiszem, kocsmába megyek,
hogy elfelejtkezzek.

Hívtam a pincért,
de ő visszaintett,
tétova léptekkel
mégis oda lépett,
aztán rám legyintett.

Drága ez neked,
szájber gyerek,
Erre magam esztől is fussa,
mindenkinek megmarad
a saját bejáratú jussa.

A pultos nő fát rak a tűzre,
tüzelünk? kérdem szemlesütve,
nem, fütünk, mondja
bószén rám nevetve.
Lelép a díványról,
akár egy cementde.

Viselem sebző homlokomon
a rásütött, vöröslő billogot.

Végezetül kiolvasztják az arany sárgájából
a fehér aranyat nekem,
így majd gazdagabb leszek.
Aztán visszahúzzák a függönyt
tétova, örült Koboldok,
s félősen kilesnek
a koszos ablakon.

Nézik a vörösen vérző
fehérrel betakart Hont.
Felülről pislognak rá
álmosan hunyorgó csillagok.

Ám ez kutyát-macskát nem érdekel,
mit is mívelnek veletek most,
e delejes Manók?!

2020. április 27.

45. ADJÁTOK VISSZA AZ ÉDESANYÁMAT

Szőke kislány áll az éjben,
csillagokra néz szerényen,
kutatja a fényt serényen,
megnyugodni nem tud mégsem,
tíz éves múlt tegnap éppen.

Anyák napja éjszakája
árad szerteszéjjel,
ma sem múlik a bánat,
csillagok fénye világítja meg
árva szobámat.

Ragyognak a csillagok,
milliónyi szempár,
vajh melyik kettő az,
amelyik lenéz rám?

Múlik a varázslat,
nem marad el a bánat,
hajnal fénye támad,
halványodnak az égi vándorok,
csupán kettő kékje ragyog,
kislány ajka rákiáltja,
adjátok vissza az édesanyámat.

Árva kislány térdel,
hideg keménységen,
bánat teli szívvel,
szeme függ egy képen,
könnye hull le csendben.

Angyalok közt lépdél
édesanyja éppen,
szükség van ott reá,
más gyermekre vigyáz.

Angyalok hadára
rákiált az árva,
nekem is szükségem lenne
az édesanyámra.

Van itt még idelent
bár nem vagyok irigy,
másik lélek is,
ki épp olyan árva,
küldjétek vissza
ki rám is vigyázna,
bántják csúf emberek
fiatal szívemet,
reám kiabálják,
sokszor, hogy lelenc,

mindig azt hiszem,
még veled lehetek.

Szívemet gyötri a bánat,
sokat látom magam előtt az édesanyámat.

Milyen nagy csoda lenne,
Anyák napja ünnepére
ha haza érkezne,
én vagyok a kislánya,
aki haza várja.

A gyermek térdel,
de nagy a bánat,
orgona virágának
mély illata árad,
tavasz leheletében
szívet rajzol serényen
az édesanyjának.

Felemelt kezével
mutatja az égre,
hosszú szőke haja
tincse hull kezére,
könnyei közt csillan
szemei kökénye.

Zöld rétet is színez,
hol nyulak ugrálnak,
vérvörös színe van
a piros tojásnak.

Ha Húsvétra nem is,
Anyák napján talán,
Gyermek napra lelkem
Repesve hazavár.

Mondd meg nekem végre
sokkal jobb odaát?
Ki hívott, hogy nekik szolgálj?
Ígéretet teszek,
Én is majd jó leszek,
Mint azok a gyerekek.

Asztalán kereszt áll,
Ráfeszített bánat,
Porcelán fájdalom,
Orcáján anyjának.
Krisztusi bizalom
Ezüst talapzaton.

Azt hiszik sokan,
Ki rajta függ,
Húsvétkor feltámadt.

Diadalmaskodott a szív
Az egész világon,
Győzedelmeskedik az élet a halálon.

2020. májusán

46. FÉLELEMBEN ÉLEK 01.

NÉHÁNY HANGULATI ELEM

Egy körmondatban
elmesélem néktek azt,
hogy mindig féltém,
ha az asztal körül kergettek,
mikor nem ettem meg a kaviárt s a bifszteket,
vagy a lazacot,
mivel sohasem volt nekem,
erre így emlékezem.
Mikor megszülettem,
két csupasz pusztánk volt,
és nadrágunkon a folt,
végül is ..
minden jöhetett,
ami jó volt,
ami jó,
az vagy hizlal,
vagy erkölcstelen.
Vallja a csízió,
vagy egy néző asszony,
látó, szólnak rám,
de nem mindenki Buzurgán...
Néha úgy érzem
ólomcipőkben járok,
visszahúznak az álmok,
hogya nem vigyázok.
Úgy kell viselkednem, mintha
mise történt volna,
mondhatnák a papok,
ha egyet fizetsz,
kettőt adhatok.
Nem kell ide milliányi
törvény és határozat,
elég lenne csak a tíz parancsolat.
Ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj,
más feleségét ne kívánjad,
neked úgysem lesz olyan házad,
az ünnepeket megtartsad,
ne nagyon gondolkozz,
vagy tedd el magadnak,
jobb időkre várva,
aztán pont.
Hány szentség is van?
ezen tűnődtem éjjelente,
a hétszentségit,
most éppen nem jut eszembe.
Soha nem alkudozom,

ráfizettem, mondhatom.
Lassacskán elindulhattok,
erre van Nemesmedves,
arra meg Dombiratos.
Ne féljeteK, hogy
nekimentek a falnak,
hamarvást vége a dalnak.
Mostanság azon gondolkodhattok,
ha lettem is,
miért vagyok?

2019. július 22.

47. FÉLELEMBEN ÉLEK 02.

Gyermekkorom óta
félek a sötétben.
Affene.
Hiába mondták,
akkor ott,
nem kell félni,
nincs itt semmi és senki,
de én érzem,
mint nyúlfi az esőt,
mára már lett.
nahiszen.

Hiába is mondtam,
hogy én mégis félek,
kutyát, macskát nem érdekelt.

Most újra itt vagyok,
szemtelenül, vakon,
néha leverem a poharat,
sohasem süt már ki a Nap.

Időnként a marhahúst
el-eldobom,
ha átrendezik a bútorzatot,
megváltozik a hajlékom.

Na, te boldogtalan lélek,
sorsod megérdemled,
mondja kitől nem reméltem,
most már aztán félhetsz,
olyant láttál, amit nem kéne,
ez a büntetésed érte,
minden semmivé lett,
eljött a végítélet,
foglald el a bérleményed,
az a földrög sem a tied.

Gyűjts egy szál gyertyát
hogyha majd meghalok,
abból a pirosból,
amit rég hagytam ott,
a sárga pamlagon.

Figyeld majd meg,
hogy a fénye
merre szalad,
s roppan a deszka
a tűz súlya alatt.

Végezetül a láng
kihunyva lekushad,
kihűlve egy markocska
por és hamu marad,
benne fürödhetnek
a dalos madarak.

Hogy végleg elérjen
engem az enyészet,
öntsd a kevéske pernyét
egy virág tövéhez.
Ó legalább hadd éljen,
illatozva, szerényen.

2020. május 05.

48. KÖSZÖNÖM NEKED HATVANHATSZOR

HATVANHATSZOR
megköszönöm Neked,
hogy számon tartottad a számot,
misztikumát e számmisztériának,
s az egész hisztériának,
és hogy számon tartottad a szádat,
s csókkal köszöntötted orcámat,
legszebbik napján e világnak,
orgonanyitogató felsíró éjszakának
2020. május tavaszának,
elcsendesült hajnalán.

Köszönöm, édesanyám,
azt, hogy megszülettem,
az új élet Neked fájt,
nem pedig nekem.
Hatvanhat évet megéltem,
nem vagyok rá büszke,
fájón emlékezem
idő előtt elhunyt
ikertestvéremre,
még ma is élhetne.

Sokfélét megértem,
sok mindent elértem,
sok mindent nem értek,
életemben többször
örültem és félttem,
köszöntsél rám kupát,
még jó néhány évben.

Azt gondolod rólam,
jól megöregedtem,
öreg fateknőként
de megrepedeztem,
haszontalan lettem.

Külsőmre tekintve,
arcom vonásai
mélyre bevésődtek,
gerincem meghajolt
mindenki előtt,
hajam deres lett,
szemem fénye kihűlt,
de itt legbelül
még dobog meleg szívem,
rendíthetetlenül.

Vannak, akik már régen elhagytak,
magukban régen eltemettek,
akadnak, akik már elfeledtek,
de sok-sok barátom van,
akik köszöntenek,
nekirugaszkodom újra az éveknek,
nem fejezem be addig,
míg oly sokan szeretnek.

Többek csodálkoznak,
hát ez még él?
hagy talán időt nekem a teremtő,
hogy befejezzem, mi kiróva van,
penitenciámmal együtt élve
megtisztítom magamtól magam magam,
hogy tisztán élhessek,
s ilyenkor teljes búcsút nyerek.

Csak akkor hagyom abba,
ha én mondom, elég volt.
Felnézek az égre,
bocsánatot kérve,
tudom ekkor apám
haragudna érte.

S akkor dobok egy rézpénzt,
ezért vigyen át a túlsó partra,
az ügyesen ravasz révész.

Ekkor elindulhatok
magamnak előre,
a másik oldalon,
örökké tartó
magányos utamon.

Szekszárd, 2020. 05. 07. Születésem napjának hatvanhatodik évfordulóján

Hálásan köszönöm a kedves köszöntésed,
Vendi, magánzó, a rosseb sarokból

Arcom kerek,
szívem ragyog,
ha keresnél,
én itthon vagyok.

49. MÚLIK AZ IDŐ

Megállíthatatlanul múlik az idő.

Az pont úgy esett,
hogy házunkkal szemben
egy templom tornya meredez,
s legtetetjén
toronyóra jár,
mégsem halad tovább.

Udvarunkról mindenki odalát,
de néha köd takarja el,
s ha nincs nálam
kedvenc zsebóráim,
megnézem momentán
a két alkalmasság hogyan vág.

Ha a mutató egy vonalba áll,
pont hat órára jár,
ha könyékben hajlik a cájg,
három vagy kilenc lehet,
de ha szerelmi kéjjel egymást takarják,
kicsi a naggyal enyelegve,
a Nap is delelőre hág.

Telefonunk mellett
homokóra pereg,
méri a beszélt perceket,
teraszunkon napóra árnyéka
igyekszik a fény után,
bent ütős falióra
hangja csendül réveteg,
s az inga leng,
messzire hallatszik
harangszava ha búg,
húzza láncát a súly,
forog tengelyén a fogaskerék,
s néha kivágja ajtaját
a mélabús kakukk.

Ha kimerül az elem,
megáll a ketyegés,
nem riaszt a vekker,
néma a csengetés,
ám a homok tovább pereg
szürkén az üvegen,
a napóra is elveszejti
árnyéka erejét,
hogyha eljön a sötétség.

Rég volt mikor láttam még
a toronyóra láncát is,
ma már a tornyot sem látom,
hályog ül a szürke homályon,
csak a harang kongását számolom,
éjjelen és nappalon át,
messzire üzen
alvónak és vaknak egyaránt,
szinte egyre megy,
mikor kizúdul a rácson,
barna zsalugáton,
ha dallam csendül a kalapácson,
mennyire rohan az idő,
fájó keservvel konstátálom,
ami elmúlt emlék marad,
örökre elszalad a pillanat.

2020. május 18.

**50. VERSES VÁLASZ VERSEMRE
JÓZSEF TIBOR: AKI IDŐVEL MÉR**

Nagy Vendel barátomnak

Aki a templom mellett lakik,
Aki a kondulást meghallja,
Hisz' a harang mindenkiért szól,
Aki az időt percben méri,
Aki homokórában mér,
azt a Nap sokáig süsse,
Kinek barátja lett a falióra,
S aki a láncát fel-le húzza,
Az inga amúgy is a percet üti,
Kinek éjjelin van a vekker,
aki idővel, idejében mér,
Barátja legyen a tér, verses emlék,

Kaposvár, 2020. május 19.

Barátsággal: József Tibor

azt a Múza mind meglegyinti.
azt az Isten tenyerén hordja.
boldog, s megboldogultakért!
a százat is majdan megéri.
s kerüli a mécs, a fény,
ez ajándékát mindig űzze.
boldogság rajt' a mutatója.
gondját, baját dobja sutba.
a jóembert, azt mind kerüli.
s ha kel minden nappal több lesz,
azt kerülje minden árnyék.
talán egy kis kadarka is belefér!

51. TRIANONSZAURUSZ

MA VAN A NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJA.
2020. JÚNIUS 04.

Száz év elmúltával
Emlékiratok veretes bőrkötésben

Ungvár
Érsekújvár
Székesfehérvár
Nándorfehérvár
Pétervárad
Segesvár
Temesvár
Gyulafehérvár
Arad
Várad
Kolozsvár
Visegrád
Beograd
vadul vicsorít reád,
Kassa, Pozsony, Komárom, meg Eperjes,
Fiume is elveszett, de miénk lesz?
Világos?
Fegyverek lerakva halomba,
senki nem emlékszik
már a dalomra?
Gondolj Veszprémre és Esztergomra,
ahol élt Sarolta és Bajor Gizella.
Kőszegre és Komáromra.

Kanizsai Dorottya,
Siklós nagyasszonya,
mohácsi hősök eltemetője,
ország urainak nem jutott eszébe.
Zenta, Zombor, Újvidék, és Csantavér,
nem tudom, hogy áll-e még.

Galambóc vára
örökké él,
akár Rozgonyi Cicelle
ősi története.

Zrínyi Ilona,
Rákócziak öröke hordozója,
Munkács hős védője,
gyepűink őrzője.

Emléküket őrzi
némi nemű nimbusz,
dicsőn, mint a Murányi Vénusz.

Mindegyik ősi
Magyar város volt,
Ma már máshol áll
Az országhatár.
Hazánk mindenfelől
Önmagával határos.
Csonka Magyarország
nem ország,
nagy Magyarország
mennyország.

Ordas szőrű farkasok
téptek ki testéből
véres falatot.

Immáron száz éve,
1920-ban volt e gyászos alkalom,
azóta hallik ajkunkon siralom,
veszekedtek a koncon,
S mégse teszünk semmit!
Ki az, aki mit is akar?
Maradhat-e ez így?
Nem, nem, soha!

Ejh, de idestova
Csitul a fájdalom.
Vajh mikor lesz szívünkben
Újra vigadalom?
Tinódi, Balassi és Petőfi
lantján hősök dala száll.
Éljen a szabadság.

Sokan kiáltják,
Vesszen Trianon!
Száz éve e gyászos napon,
átok ül a diktátumon.
De a dolgok lassan már
olyan időtlennek tűnnek,
akár a sivatagban
az őskövéletek.
Gondolatim ködbe vesznek,
ez a csődje a történetnek.
Ügyvédbojtárunk még perére várát,
vége a diplomáciának.
Harcaink nem csatákban,
asztaloknál dőlnek el,
Hamarosan betakar
minket a sáros ár,
tolvaj népek keze jár,
az ellopott ország
mindvégig visszajár.

Összetartozik az,
mi eleve összenőtt,
örök egységet ad,
amit a Szent korona
óvó lepelként letakart.

Most így száz év múltán,
mindenkiért szóljon
a szent harangzúgás,
az talán költői túlzás,
sokan be akarják tiltatni
a déli harangozást.

2020. június 04.

Szegzárdi Nagy Vendel Trianonszaurusz című versét elmondja: Ilosvay Gusztáv
<https://www.youtube.com/watch?v=6VZsAl7PSYs&feature=youtu.be>

A RÁDIÓ MOZAIK SYDNEY MAI ADÁSÁBÓL AUSZTRÁLIA,
2020. MÁJUS 31. PÜNKÖSDJÉN,
A TRIANONI DÖNTÉS SZÁZADIK ÉVFORDULÓJÁN.

52. FÉNYLŐ ALABÁSTROM

TRIANONI MERENGŐ GONDOLATOK

Szoborra vetkező
fényes alabástrom,
megcsillanó fénye,
királyi paláston,
véres, aranyos koronákon,
csillagok rőt fénye,
ragyog a napsugáron.

Ha alkot a szobrász,
egyszerű a terve,
csak a felesleget
kell majd levernie.

Kemény legyen a szerszám
éle és hegye,
vésni lehessen vele,
nem kell ezzel szenvednie,
az eredményre kell figyelmeznie.

Az író embernek is
elmegy már a kedve,
ha a tolla folyik,
vagy kifogyott tintás üvege,
nem figyelhet maradéktalanul
a megkezdett versezetre.

Hogy folytatni tudja
a gondolatmenetet,
koromból s vérből
friss tintát kevert,
fekete betűkkel
írja a verset,
hófehér papírlapon,
mindkét komoly szín
nyomot hagy a gondolaton,
és a megérlelt
megrágott szavakon.

Alabástrom színű papírról
áradnak a nehéz sorok,
rögzülnek keményen
évszázados gondok,
könnyes szemű asszonyok arcán
fáradtan guruló
keserű könny csorog,
felivódik derekukra
kéjesen simuló

szoknyájuk ráncán,
s feszülő pruszlikon.

Messziről tárogató hangja regél,
elhalkuló távolról szép igazán,
vágyott szabadság dala száll,
mélyen öblös hangján,
bizakodó mosoly suhan át
nehéz sorsú emberek
alabástrom orcáján.

2020. május 26.

53. IMA AZ UNOKÁIMÉRT GYERMEKNAPRA

Uram,
Ki látod könnyes arcom
Őszintén vívódó belső harcom,
Féltőn szerető rejtett aggodásom,
Óvd meg őket, a gyerekeket,
Erősítsd meg bennem a szeretetet.
S tebenned a hitem,
Ki fiadat is engedted hóhér kezére adni,
Értünk bűnösökért keresztben meghalni.
Ártatlan gyermekeknek tiszta lelket hagyni,
Szép fehér galambjaim boldogságra adni.
Arcotokat ezüst fényben látom,
Hagyom, kezetek simítására
Aranyköddé váljon.
ALEXA, BIANKA ÉS DÁVID,
Lelkem boldogsága,
Őrangyalok serege
Őket vigyázza.
Isteni kegyelmed
Testük védelmezze.
Óvd meg őket, Uram,
Minden bűntől, bajtól
A rájuk acsarkodó gonoszoktól,
S háládatos szívvel
Téged dicsőítlek, míg élek,
Amíg létezel,
Ragyogjon fényességed,
Az idők végezetéig.
Ámen Domine.
Úgy legyen, Uram.
Mindörökre.

2020. 05. 31. Gyermeknapra

54. PÜNKÖSD ESTI SZERENÁD

SÁROS AZ ÚT..... KÉRTEK RÁ....DIÓT?
PÜNKÖSDI KÖSZÖNTŐ SZERENÁD

Sáros az út
Két oldala
Hát közepén
Járok.

Zápor esett
Az éjszaka
Megtelt az
Árok.

Útközepén
Megyek Hozzád
Kerülöm a
Tócsát.

Nem sáros a
Csizmám talpa,
Amin járok
Hozzád.

Kivikszolom
Minden este
Fényesre a
Csizmám.

Olyan fényes,
Hogy tükrében
Meglátom az
Orcád.

Ablakodnál
Eldalolok
Egy szerelmes
Nótát.

Fogadd tőlem
Ezt a csokor
Szép Pünkösdi
Rózsát.

2020 Pünkösdjén

Megjegyzés: Csárdás Pünkösöd ünnepét köszöntöm.

Az éjszaka hatalmas zápor öntötte el Szekszárdot, így most aktuális is a dalom.
Minden hölgynek szóljon este ez a szerenád.
Ablakban a gyertyák mellőzését kérem.
Nehogy a függöny megégjen.
De ha a dalt fogadta, és a gyertyát kitette, megadózok érte.

KÉRTEK RÁ DIÓT?

HANGOSVERS, MEGHALLGATHATÓ A JUTUBON IS.

PÜNKÖSDI ZÁPOR

ELMONDJA. ILOSVAY EGYED KATALIN

A RÁDIÓ MOZAIK SYDNEY ADÁSÁBÓL, AUSZTRÁLIA

<https://www.youtube.com/watch?v=UEZEI7PrWig>

KÖSZÖNÖM. V.

A SÁROS AZ ÚT C. VERS HANGOS LINKJE:

ELMONDJA ILOSVAY EGYED KATALIN

<https://www.youtube.com/watch?v=euTpG4wi4QA&t=8s>

55. ZENGŐ HARANG

Leng, zeng, cseng
a kis lélekharang,
giling-galang,
hallgasd csak, mit sugall,
égi malasztal
oltárnál marasztal.

Búg, zúg, kondul,
gerendáján recsegve jajdul
a mázsás nagyharang.

Házát, földjét, szőlőjét,
ércét, pénzét, tőkéjét.

A harang nem vonós hangszer,
húzója csak kenderkötél,
néha játszik vele a szél,
mégis évszázadok óta
hívők szívében él.

Jelzi, mikor megszületél,
hogya esküvőre mentél,
mikor gyermeket temettél,
háborúba hív szavával,
jelzi ha a víz az árral
szalad ki medréből,
hátán a gáttal.

Félreverik a harangot,
hogya tűz öli a zsuppot,
mikor éles fegyverekkel
tör reánk az ellen,
földbe ássák golyók ellen,
hogya meg ne repedezzen,
onnan végül kiemelve,
hangja kondul győzelemmel.

Régen jelzett mindeneket,
hirdetett bút s örömet,
jelzett gyászt és veszedelmet,
hogya tégedet temettek,
akkor is, ha leprás csenget,
lovak nyaka csengőt lenget,
halk szánkódnak utat enged.

Hangja felhallik az édig,
földi, égi Istenségig,
őrangyalok elkísérik,
mikor gyászos életed végét kondítja,
azt csendíti,
ringye rongya, ringye rongya.

Dicsően zeng a harangzúgás,
hirdeti, hogy áll még hazánk,
szívünkben még ég a parázs,
ám ha jéggé fagy a varázs,
elhalkul a harangozás.

Magas templom tornyából
bús, öblös hangja száll,
lengedező bronz monstrumon
gúnyos kacajjal hintáz,
nevet a torzó Quasimodo,
egyedül ő csak az
ébred álmodozó,
mindig búsuló harangozó,
ki süketen is hallja,
a szerelem hívó dalát.

Ilyenkor felcsendül
az utolsó remény,
ez a végső esély,
minden megbocsájtatik,
a bűn is és az erény,
ez a belső harmónia,
egy magasztos szimfónia.

2020. június 05.

A tegnapi ünnepi harangozás ihlető emlékére.

56. HEJ, TE ÉJSZAKA

Magas dombtetőkön,
És hús völgyeken át,
Száguld a szélel
A didergő hajnal.

Előtte nyargal
A szélfúttá éj.
Útjukat állja
Délhez közeledvén
Fényben tündöklő
Aranyos meredély.

Délután szendergő
Megnyúló árnyék
Omlik a fákról,
Kúszik a fény.

Puhapihe párnákon
Oson az este,
Feltámad álmából
Újra a szél.

Átveszi birodalmát
A langymeleg éj.
Fáradt lelkeknek
Ad nyugodalmat
Egy puha levél.

Messziről halk zenét hoz
A kóborgó szél.
Álomra hajtja fejét
A holnap remény.

Tested szépségének
Bűvkörében élek,
Messze távolságból
Törnek rám a fények.

Arcod vonásain
Álmok és remények,
Összetört szívemnek
Adj örök hűségét.

Villódnak előttem
Éjszakai képek,
Hajnalra felkelve
Elosonnak szépen.

Szekszárd, 2020. június 08.

57. MONDOK PÁR MESÉT AZ UNOKÁKNAK

VAKOS VERSES MESE VAKONDOK OKOK

Papa mesélj nekünk.

Körül vesz egy csudavilág,
körbe ülnek az unokák.
Mindegyik mesére vár,
egy fiúcska és két kisleány,
kinyílik a mesetár,
az örök kíváncsiság,
gyakran visszajár.

Papa, mesélj,
olyant, amilyent csak te tudsz,
amelyik a te szavadon fut,
és a boldogságig jut.

Papa,
Meséld el
Milyen a csillag,
Tudom,
Nem látod,
Sötét az éjszaka,
S nem jön az álom.
Papa,
Meséld el,
Hiszen még nem értem,
A tündöklő Napot,
Ami a fejünk fölött ragyog.
Meséld el
Az eget, és a földet,
A közte háborgó tengert,
A hegyet és a völgyet,
A szépen zöldellő rétet,
Ahol a barika béget.
Meséld el a
Folyót és a patakot,
Ahol isznak a farkasok,
Fogukkal harapják
A gördülő habot,
Fentebb isznak a szarvasok.
Papa,
Meséld el
A tarkálló mező
Mézes leheletét.
A zöldellő füvek
Puha kerevetét.
Milyenek ezek?

Minden olyan
Gyönyörű lehet.

Elmesélem a
Holdat és a Napot,
A millió csillagot,
Mindegyiken sárkányszív lakott,
A rétet, s a mezőt,
A tarka legelőt,
Emlékezetből mondom,
Mindenre emlékszem,
Álmomban visszaidézem,
Hiszen én sötétben élek.
Vaksi szemem, suta kezem,
Gyermekarcot, kezet keres.

Íme egy nagyotmondó mese:

Faluvéken,
Partok alatt,
Akkora nagy
Hó szakadt,
Hogy a madarak
Guggolva repültek
El az ég alatt.

A feneketlen tóba
Belefagytak a halak.
És csúsztak rajta
Gyors agarak.

Éhes róka
Kergeti a nyulat,
Az meg szalad,
Ki a hóból,
Be a zöld kukoricásba.
Érik a búza,
Meg az árpa.
Süt a Nap százágra.
Mindenki arat,
Csak a lusta
Falu bolondja
Hüssöl a fa alatt.
Nevet, fogja a hasát,
Cudar ez a világ.

Amikor e mesét mondtam,
belealudtam,
s így folytattam.

Az unokák reám szóltak,
papa, tegnap nem így mondtad.

Folytatom, mondom...

Esik a hó,
szalad a ló.
havas fák ölén,
siklik a szánkó.
roskatag felhőkből
párnáját rázza
Holle anyó.
Mindent beborít a
pihés hótakaró.
Szunnyad alatta
egy téli manó.
Hólepte fák alatt
oson az álom,
didergő árnyékom
lábait himbálva
ül egy faágon.

Aztán most jöhetne egy mondóka,
simítom hajukat óvakodva.

Itt van, megjött
Valaki,
Aki nem tud
Szaladni.
Jobbra dűl
És
Balra dűl,
Két picike
Nyuszifül.
Várj egy kicsit,
Hurka süll.
Mondja az Anyó,
Kisült a cipó.
Prücsök koma hegedül.
Fülemüle hangicsál
Kis egérke rágicsál.
Ugró veréb csicsereg,
Füsti fecske ficsereg.

Uhu bagoly huhorász
Csengős csikó nyihorász
Kicsi kocsi csikorog
Vásott kölyök vigyorog.

Farkas koma vicsorog
Riadt madár rikoltoz
Szarvas bika barcog
Tavi béka vartyog.

Fapapucsod klaffog,
Gumicsizma cuppog.
Bőrbakancsod csattog
Kukorica pattog.

Szélfutta fa tekereg,
Korhadt törzse nyekereg.
Szár az ág recseg-ropog,
Tarka harkály kipeg-kopog.

Gesztenye hull kopp kopp
Ugrik a nyúl hopp hopp
Szaladgálunk ide-oda,
Ezredéve idestova.

Nevet a három gyerek,
ragyognak a szemek,
no, most már eljött a mese vége,
későre jár gyerekek.
neeeee..
papa, mesélj még.

Mondj még egy mesét.

Egyszer volt,
Hol nem volt,
Igaz sem volt,
Talán lesz még.

Egyszer voltam,
Hol nem voltam,
Néha nem sikerült,
Tán leszek valaki még.

Tiszta ég és napfény,
Szemeimbe süt a fény,
Nem látok semmit rég.
Tiszta ég és holdfény,
Eljött a csendes éj.

Mindhármukon béke honol,
én örködöm az álmukon,
paplan alá kuporodtak,
sötétségbe burkolódtak.
halkan duruzsol a kályha,
csendesen ketyeg az óra,
elringatja az időt,
készülődik a holnap.

Szemeim én is lehunyom,
mostanság van rá okom,
régim meséim hallgatom,
senki sem tudhatja meg,
hogyan mikor álmodom.

Szekszárd, 2019. január 01.

58. APÁM KEZE

VERS APÁK NAPJÁRA

Gyermekkoromban
Éreztem, hogy szeretett,
Fogta, simogatta
Arcomat, s kezemet.
Tőle örököltem
A nevemet, s
A szelíd lelkületet.
Örültem, hogy ilyen apám lehetett.
Amit az életről tudok,
Tőle tanultam.
S a kezét, mivel
Óvón terelgetett,
Felnőtté fogadva
Nyújtotta felém,
Melynek mindig örültem,
Egy szép nap reggelén...
Ő hatvan éves múlt,
Akár mint most magam,
Én tizennyolc éves lehettem.
Örömmel fogadtam,
Megtisztelésnek vettem,
Hiszen ő volt a példaképem.
Fogadd el te is
Tőlem ezt a kezét,
Amíg lehet...
Amíg csak lehet...
Apák napján örök az emlékezet.

2020. június 21.

A VERS HANGOS LINKJE

A VERSET ELŐADJA MÁTYÁS RITA

<https://www.youtube.com/watch?v=-6OOaJz8qRI>

https://www.youtube.com/watch?v=U2_Lr3R2R30

59. BETEG EZ A VILÁG

Beteg a világ,
nem vigyáztunk rá,
időnként kitermeli magának
gyilkos vírusát.

Nem is ez a baj,
mi megússzuk tán,
de mit kapnak tőlünk az unokák?
haragszanak ránk?

A tőke visszavonul,
elcsitul a kultúránk,
háborúban hallgatnak a múzsák,
nem dalolnak a madárkák.

Mert mi a kultúra lényege?
összegyűjtött és tanult javak egysége,
miket továbbadni
mindegyőnk kötelessége.
Előttünk és mögöttünk sok emberöltő,
soha nem hallgathat el a költő.

Ránk zúdult már sokféle
lepra, kolera, himlőkből többféle,
pestis és spanyolnátha,
s most ez a koronás vírusok királya.

Mindegyiket legyőztük,
bár némelyiknek nagy volt az ára,
összeszorítva kezünket egy markocskába,
túléltük mindenek dacára.

A megmaradás törvénye,
légy mindenre felkészülve,
összefogva egységbe,
karba öltött egyezségbe.
Ne hagyjuk abba a munkát,
ölbe tett kézzel is működik a vulkán.

A medicinától
csupán csak elbódulsz,
hinned is kell,
hogyan meggyógyulsz.
Mindezek fegyelmező okán,
be kell tartanunk a penitenciát.

Ami megvolt, meg kell őrizned,
tovább kell építened,
nem kell feltalálni
újra a melegvizet,
használni kell azt,
ami megteremtett.

Nem kell tudatosan rombolni
a környezetet.

Igaz, nagy az Univerzum,
elköltöznünk nem kell mégsem,
élnünk kell továbbra is itt,
bár némely emberekre
a féreglyukaknál
csillagközi űrhajó vár,
ők a hitetlenkedők,
állnak egy fekete lyuk előtt.

Nekünk e Földön kell
megteremtenünk a jövőt.

Mindezt megcsinálni
csak bizakodó derűvel lehet,
komor lelkületünk
sehová nem vezet,
Barátaim, hogy is van ez?

Eltűnődünk,
olykor-olykor,
ha beteg a világ,
ismerjük-e tényleg, igazán?
A korrall nekünk is
tovább kell haladni,
múltunkat meg kell őrizni,
értékeinket nem szabad elhagyni,
mindenképp próbáljunk meg,
Embernek maradni.

Valljad ezt a bölcseletet,
az örök szemléletet,
Mosolyogj a világra,
és a világ visszamosolyog Rád.

Szekszárd, 2020. június 24.

60. AZTÁN HOGYHA...

Aztán, hogyha rám gondolsz éppen,
nézz fel az égre,
ott ragyog a Hold,
ránk vetül a fénye,
én is azt figyelem régen,
benne van a képem.

Csillagszemű juhász
aranygapjas nyáját
terelget az égen,
Fiastyúk csibéit
vezeti serényen,
gyémántot csipkednek
a Tejút végében.

Hogyha már
meguntad számlálni a csillagot,
a Hold hideg sugara nem ragyog,
rád terítem takaróként
a fénylő, meleg napot,
abban is Veled vagyok.

Így vigyáz ránk a nagy Univerzum,
óvva terelgetnek, figyelnek,
hosszú évszázadokon át,
kísérnek végtelen utunkon
az égi vándorok.

Tűzforró és jéghideg az Univerzum,
vágat az óriási Jupiter
megannyi holdja,
egyiken megrepedezett,
örökös jég lehet,
másikon gyilkos gáz honol,
harmadikra narancssárga hó hull szertelen,
egyikben láva folyik,
másokban felszín alatti tengeren
úszik egy ladik.

Hamarosan eljutunk a Nagy Lófej Ködig,
hol az égi gyepen
milliónyi táltos paripa legel,
szénát hordanak a Göncöl szekérrel,
s gyönyörködnek a sok csillagképben,
s a rengeteg csillagon
megannyi sárkányszív lakik,
számlálhatod reggeltől hajnalokig.

A sötét égboltozaton
felfoghatatlan mennyiségű
Galaxis-halmaz sorol,
s most már idestova,
ezer éve pulzál
egy hatalmas Szupernóva.

Néhol egy bolygó körül
két Nap is ragyog,
itthon mégis csak
e Földön vagyok,
mely örökre befogad,
időtlen időkre,
s meglelem végre otthonomat.

2020. június 27.

61. MENNEM KELL

ÜZENET

Egy este éreztem,
mennem kell,
ne féljél,
nem mentem messzire,
csak ide,
az út másik felére.
Ne aggódj,
nincs semmi baj,
nem változott semmisem,
csak minden valahogy könnyebb lett,
amit csend takar.
Utolsót kondulva
megállt a falióra,
mikor átjutottam
egy más dimenzióba.
Itt már nem fáj semmi,
most már nem bánt senki.
Valaki a szívem megragadta,
nagyon kemény a marka.
Megváltozott a világ,
de én ugyanúgy
gondolok terád.
Ne keresd a testem,
por és hamu immár,
kapaszkodó virágszál
egy kopár sziklán.
Éltet adó vízsugár
hogyha szomjazol rám,
halványuló holdsugár
arcával mosolygok rád.
Hogyha fáznál,
csak szóljál,
ezüstös hajam
óvva betakar.
Szerettem élni,
nem vártam a halált,
aranyos korsókból
ittam a nektárt.
Máshol talán
nagyobb szükség van rám,
hívnak örökkévaló távlatok,
oda is magammal viszem
kedves arcod.
Mindaddig élek még,
míg emlékezel rám,
amíg eszedbe jutok.

Messzire vitt itthonról az erő,
kripta halott csendje vár,
de örökké él a temető.

SÍRFELIRAT

TESTEM E FÖLDRE,
LELKEM A MENNYBE,
SZÍVEM SZÍVEDRE SZÁLLT.

EMLÉK NAGY ZSUZSÁNAK

2020. június 29.

62. VALLOMÁS SOKK

A neved csengése
Fogott meg először
Bársonyosan dalolt fülemben
Mint mormota, ha neszez.
Utána láttam meg csak a nőt.
Meleg szobámban merengve
Lehunyom a szememet,
S visszarévedek minden mozdulatodra.
Ó, azok a bársonyos cicaszemek,
S a rájuk csukódó édes szemfedelek.
Lágyan fogom a kezedet.
Látom, hajad kibomlik
És pajkos tincs hull homlokodra.

Gondold csak el...
Ifjúkorunk elmúlt!
Miért zaklat, nyomaszt
Még mindig a múlt?
Miért nem csitul el
Őszülő szívünk?
Miért bugyog benne
Még ifjan a vér?
Honnan tudod azt,
Hogy ennyi csak az élet?
Vágyad, életkedved
Minden semmivé lett?
Nézd, hova tűnik el
Az ősz - kusza felleg
Hisz még ablakod előtt
Nyílik a rét.

A tánc bódító ritmusára
Álmom talán valósággá válhat.
Láttam: düh dúlta fel orcádat,
És tested megmerevedett.
Lágyan fogtam a kezedet.
Szememmel összevillant
Szigorú tekinteted.
Arcodat vágytól hevülten
Érintettem akkor,
S szerelmemet fényévnnyire
Lökted el magadtól.

2020. 07. 07.

63. KÁPRÁZATOS VÍZIÓ

HŰS PÁLMAFÁKNAK ÁRNYA ALATT

Tomboló nyárban,
Negyven fok felett,
Ha lehunyom a szememet
Elmélázva, elmerengve,
Könnyű testedet látom
Forróságtól elpilledve
Kifeküdve mustrára
Elpihenve plédekre,
A Te szemed is félig lehunyva,
Alélt testeden
Naptej csillan,
Kókusznak édes leve,
És pilláid homályából
Izmos testek duzzadását látod,
Érzéki szerecsenek állnak körbe
Pálmaágakkal övezve,
S strucc tollak susogását hallod,
S lány szellő simogatja
Elalélt testedet,
Kezedben hűvös koktél enyhíti szomjadat.
S egyszer csak egy kellemes tenyér simogat,
Félálmodból lassan felderengsz,
Hús, határozott és kemény
Ez a kéz,
Szolga ezt nem merné...
Királynői erény.
Hirtelen kinyitod a szemedet,
De nincsen más ott csak én...
ki rabszolgád lehetne.
S pilláid alól
eloston az erény.
mint egy vízió,
hamis, csalfa illúzió.

2020. forró nyarán

64. ABRAKADABRA

ÁLOMVARÁZS

Abrakadabra,
Dzsinn a palackban,
készül szolgálatra.
Aladin a csodalámpával,
Ali baba negyven rablójával,
sziklafalat nyitó ősi varázslatra
mindenki csak a csodát várja.
Ezeregy éjszaka világa.
A fekete macska varázsa
Parázs varázs
Látod-e a
Napsütötte padkát?
Rajta fekvő
Éjfelete macskát?
Aki elbűvölte a
Gonosz boszorkát?
Meleg volt a padka,
A fekete macska
Kifeküdt a Napra.
Éjfelete szőrét
A banya simogatja.
Szívesebben néz rá,
Mint valamely varangyra.
Macskaszőr és békaháj,
Kígyótoll és rókamáj
Rút boszorkány
Messze szállj.
A banya egyszer csak
Felhág a falakra,
Elrugaskodik, s
Vészjóslón vijjogva
Felszáll a magasba.
Sárkányokkal Szent György
kél győztes viadalra.
Elhangzik a bűvszó...
Abrakadabra
Lófarkas zászlók lobognak a diadalra.
S mint aki jól végezte dolgát,
vége a meséknek,
Seherezádé is elalhat,
s a Dzsinn visszabújik a palackba.

2020. július 18.

65. TELE VAN A...

Más a gyakorlat,
Más az elmélet.
Negatív szemlélet,
Hogy félig üres a pohár.
Pozitívan szemlélem,
Ha félig tele van már.
Realista vagyok,
Ha azt mondom,
Félig van egy pohár.
De ha teljesen üres,
Látszólag kiürült már,
Én akkor is azt vallom,
Üde, friss levegővel,
Éltető erővel
Teljesen telítve áll.

2020. július 18.

Filozófia

66. FURCSA TALÁNY

Szívem is gyengül,
Kedvem is enyhül.
Tompább a fény is,
Furcsa talány.

Észre sem vettem,
Megöregedtem.
Hirtelen tört rám
Az őszi magány.

Nézek az égre,
Választ remélve,
Vállalnom kéne
Bátran talán!

Öregedés

2020. július 20.

67. NÉZŐPONT

MATYI BARÁTOMNAK

Tudósaink azt állítják,
- Bár hamisak az érvek -
Ép testben ép
Csak a lélek.
Bizony téves a szemlélet.
Rokkantan is...
- Szép remények -
Lehetséges boldog élet!
Magamról csak
Így regélek:
Bennem hiába is
Küzd a lélek.
Engem belülről
Mar a féreg.
Ép testemben
Épp hogy élek.

2006. május

68. AZ ELSŐ LÉPÉS...

Mifelénk úgy tartják:

Ha

Koffeinmentes

Kávét,

Alkoholmentes

Sört

Iszol,

Vagy

Műszörme kalapot

Hordasz,

Műanyag

Lavórban

Mosdasz,

S karácsonyfád

Sem

Igazi

Fenyő,

Vedd

A jobbik

Eszedet

Elő.

A természetességet

Rakd

Mindenek

Elé,

Hiszen

Megtetted

Az első

Lépést

A guminó

Felé.

2006. december

69. BOSZORKÁNYPER

ABRAKADABRA

Meghozta döntését
A Szent Inkvizíció.
Halállal lakol
A boszorkány.
Pedig Istenfélőnek
És ártatlannak
Vallotta magát
A kínpadon.
Elhangzott az ítélet
A barát száján
Elhalkult a szó,
S mielőtt nyúlna
Érte a bakó,
A vajákos asszony
Vijjogva felugrott
A nyikorgó deresről.
Felhágott a tömlőc
Nedves sziklafalára,
Onnan elrugaszkodott,
S elrepült.

Megjegyzés: Egyházi levéltári perirat alapján 1546-ból.

2006. június

70. BOSZORKÁNYTÁNC

A BOSZORKÁNYOKNAK ÉS A FŐÖRDÖGÖKNEK

Csörren a dob
A boszorkány táncol.
Szoknyája lendül,
Ha perdül százszor...
Boszorkányok gyülekeznek
Boszorkányszombaton.
Szipirtyók és s Szipirtyókák.
Látszani engedik
Lápi rémek vigyorát.
Csörren a dob,
Az ördöglány táncol.
Szoknyája lendül,
Ha perdül százszor.
Ördögkerékhez
Fekete macskát láncol.
Homokóráján pereg
A szürke homok,
Mint parti fövényen,
Elomlanak a nyomok.
Pattog a tűz,
Vörös-sárga lángja lobog.
Ördögfiak kezében
Peregnek a dobok.
Férfiak meztelen talpa
Ütemre dobog.
Ősi kovácsok tüzes
Szelleme forog
Itt ebben a táncban.
Énekszó csendül,
Szoknya ránca rezdül.
Sziporka villan,
Vörös fejű ördögök
Ezüstszarva csillan,
Pokol tüzéből
Kénköves füst illan.
Fekete kondérban
Bájjital rotyog,
Kígyómáj és békaháj,
Kormos padlón
Láncos bot kopog.
Boszorkák szaladnak
Az izzó parázson át,
Testük bujaságra csábít,
Ruhájuk lobot vet,
Levetik, sarokba dobják.
Meztelenül folyik

Tovább a tánc.
Főördög kezében
Csörög a lánc.
Önkívületében
Csókot vált a
Vonagló nőikkel.
Az orgia éjfélnélkor
Tetőfokára hág,
Senki nem alhatik.
Míg az eszelős tánc
És a zene
Lelohad hajnalig.
Csak egy gyertya pislog,
Mutatja az utat.
Bódult pokolnépek
Falnak dőlve horkolnak,
Mindegyik kimulatta magát,
S káromkodtak egyet:
„Az angyalát.”
S a zizegő szalmán
Sorba lepihennek,
S kéngőztől hurutos
Tücskök hegedülnek.

2019. május 21.

71. ÉLETEDBEN

Nehéz sors várt Reád,
mikor megszülettél,
egyedül álltál fel,
hogya elestél.

Mindig egyel többször keltél,
mint ahányszor feküdtél.

Mikor legénykedni kezdted,
letörölték a széket Neked,
ha vendégeskedted.

Másnap meglested a pítvart,
kirakták-e a szűrőd,
a betyárbútort,
mikor arra mentél.
El kell-e hagynod
szégyenszemre a hajlékot.

Életedben neked
egy lány sem jutott,
csak a megkezdettek,
elhagyott maradékok.

Meg kell váltani a világot önmagától,
sohasem sikerülhet,
de meg lehetne próbálnod.

2020. július 22.

72. TEREMTÉS

Mint nyálkás hulló
Vergódsz a forró homokon
S közben sasnak képzeled
Magad.
Üvöltesz, ahogy az oroslán
Teszi, ha jó a langymeleg
Alkonyat.
Pedig akár a nyúl,
Olyan gyáva vagy.
Kórosan túlértékeled
Önmagad,
Pusztá léted.
Kevésen múltott,
Hogy az Isten
Emberré tett.

2006. január 19.

73. ÓSI ÖSZTÖN

Tavaszi fényben
Mandulavirág közé
Méhek vegyülnek.
Mézzagú nyárban
Nektárt szívó
Bódult bogár,
Illatuszályban
Bibérol-bibére száll.
Dolgozni muszáj.
Szorgalmuk árán
Tele a kaptár,
Egyre csak hull a méze,
Méheknek bére.
Méhek raja jó,
Noha őrzik a mézet,
Mégis meglopják.
Darázshad támad,
Sötét hűvös csaltiból,
Vérem akarják.
Őszülő szívem
Ősi fák tövisére
Most kiakasztják.
Káruk megtorolják,
Az élet nem egy méznyalás.

2019. október 22.

74. TESTVÉREM HALÁLÁNAK ÉVFORDULÓJÁRA

ÖTVENKÉT SZÁL RÓZSA
(IKERTESTVÉREM EMLÉKÉRE)

Friss még a sírhalom,
Lassan múlik a fájdalom.
Mehalt az én jobbik felem,
Őrangyalom, lelkiismeretem,
Vigaszom és támaszom.
Hitem, s reményem:
A testvérem.

Te mindig a vesztes
Oldalon álltál,
Ha fizetni kellett
Gavallér voltál.
Hárman vagytok most lent
A sötét kriptában:
Apám, anyám, s te öcsém.
Szoríts helyet,
Hamarosan jövök én,
S teljes lesz újra a család.
Az élet oly galád.

Megérdemelnénk
Még néhány évet.
Hallom most is,
Hogy hangod szól:
„Éltem ötvenkét évet,
De jól.”
S most ötvenkét szál rózsza
Fonódik rá a koporsódra.

Felpüffedt a tested,
Eltorzult az arcod.
Látom megküzdöttél,
Megvívta a harc
A halállal.
Maradni akartál,
Hiszen oly fiatal vagy még
A halálnak.
S lenne dolgod itt rengeteg.
Huncutul int a kezed,
S kacsint a szemed.
Végül a halál győzedelmeskedett.

A sok terved, vágyad
Szertefoszlott.
Javaidat két kézzel osztod.
Annak akiket szeretsz,
Mecénása többé

Már nem lehetsz.
A vég mindentől megfosztott,
Utolsó vágyadtól is,
Hogy lássad a tengert!

Jóságos lelked hova lett?
Láttam, ég és föld
Között lebegett.
Égi harsonák hívták,
Hitünk szerint a mennyben
Talált menedéket.
Megérdemled a szépet
És a jót.
Mégis rádzárták
Az érckoporsót.
Két test, egy lélek voltunk.
Testvérek!
S most elszakított
Egymástól az élet.
Jajj!
Mit is beszélek?
A zord Halál!
Ki lesben áll,
S mindannyiúnkra vár.

Kőbe vésett neveden
Aranyosan ragyog a Nap.
Mutatja fényét életednek.
Sírod márványkövén
Megcsillan a Hold.
Hirdeti: itt egy holt,
Ki sokaknak
Mindene volt.

Ezernyi égi gyertya ragyog.
Bársonyos sötét éj gyújt
Neked
Millió csillagot.
Melyek bepöttyözik a Napot.

2020. július 26., halálának tizennegyedik évfordulójára.

75. ÜNNEP AUGUSZTUS 20.

MAGYARORSZÁG SZÜLETÉSNAPIJÁRA...

Talán István király
Vetette el végleg
E szent földbe
Azt a magot,
Amit ezredévekig
A Magyar nemzetség
Magával hordozott.
Hogy Európa közepén,
Kárpátoknak ölén
Megálmodjon egy államot,
Kemény kézzel fenyítve azt,
Ki a másik hitért buzgólkodott.
S azóta a búzaszem
Milliónyi vékával terem,
Jelenti az életet,
Adja a kenyeret.
Követelve ezernyi
Verejtéket és könnyeket.
S az talán véletlen lehet?
Ha megnézel egy búzaszemet,
Azonnal feltűnhet,
Hogy könnycsepp alakú
A búza szeme...
S ha éles késeddel
A magvat félbe vágod,
Belsejében Jézus
Ragyogó arcát látod
Tündökölni...
E dicsőséges ünnep fényében.

Megjegyzés: Augusztus 20. a kenyér ünnepe...

2020.. *augusztus 20.*

RIPORT NAGY VENDELLEL, RÁDIÓ MOZAIK SYDNEY, AUSZTRÁLIA
<https://www.youtube.com/watch?v=8SSihiIEQ6U>

A VERS HANGOS LINKJE ILOSVAY GUSZTÁV ELŐADÁSÁBAN
<https://www.youtube.com/watch?v=NzNbmQ8IV4>

76. JÓ EZ A NAP

Ha szennyes a lelked
Mosakodjál meg
Harmat vizében
Szárítkozzál meg
Száguldó szélben
Ha tiszta lettél
Végre, valahára
Jó lesz ez a nap
Egy új halálra.

Megjegyzés: 2014. 10. 25.

77. SEGÍTS MAGADON

KETTEN EGYÜTT

Segíts magadon,
az Isten is megsegít,
vallják a hitetlenek,
hiszen másképp nem is lehet,
de én ebben hiszek,
együtt sem megyünk semmire?
Pedig megígérted,
csinálhatnánk gyakrabban,
amire alkalmunk van,
de akkor meg már minek.

Alkossunk ketten együtt,
amíg csak lehet,
ha egy ajtó nekem becsukódott,
akkor most én mást is mondok,
hé, álljatok meg emberek,
Segíts akkor is ha nem kérlek.

Felmegyek a hegyre,
széttárt karokkal
felkiáltok az égre,
Te Isten,
hallgass meg engemet,
miért nem figyelsz?
én semmit nem értek,
és semmit nem érzek,
ez már a végítélet?
Ha az Isten bajt teremtett,
írt is adjon rá, ha lehet,
Ha csak így nem?

Segíts magadon
hogyha mondom,
mert más nem segít a bajodon,
s jól van ez így?

Mostanság nemigen félek,
no hiszen, szép remények,
belém hálni jár a lélek,
ép testemben épp hogy élek,
fehér csuhában kutatom
purgatóriumod a tornácon.

Most már csak a Hold ragyog,
visszatükrözi örökkön
a rejtőzködő Napot,
fénnyel keverednek
a derengő hajnalok,

s elhalványodnak
az örök csillagok.

2020. augusztus 03.

78. AUGUSZTUSI CSILLAGHULLÁS

ŐSZÜLŐ SZERENÁD

Állítólag a mai éjszakán lesz a legintenzívebb csillaghullás, lesd meg, ha teheted...

Egy szép keringő
Messze száll
Óvatlanul betalál
A sarki ház
Ablakán.
Minden este
Nyitva áll,
Engem mindig
Oda vár.
Szívszédítő
Dallamán.
Ahol két megfáradt lélek
Egymásra talál.
Tombol a nyár.
Keringve, szállva,
A dal dallamára
Szerelemre várva,
Az álom elrepül.
S ott vagy az ágyban
Újra egyedül.
Augusztusi csillaghullás
Langyos éjszakáján,
Csillagpöttyös puha párnán,
Gyertyafény csillan
Ablakod párkányán,
S könnye hullik a viasznak,
Egy édes dal hallatán.

2020. augusztus 06.

79. BALATONI VERSEGYVELEG

VÁLTOZATOK EGY TÉMÁRA

01. TÓPARTI MERENGŐ

Állok a parton elmerengve,
Nézem a fodrozó vizet,
Hol láncukat rázzák bólogatva
Karcsú csónakok reménylőn,
Fatörzshöz kikötve,
Szabadulást remélve,
Sok ázott falevélről ölelve.
Lágy hullámok ringatják
A sima víztükröt,
Hófehér madarak közelednek hamarvást,
Légiesen lebegve kecsesen
Éket verve a hűvös habokba,
Suhannak a vízen,
Oly békések mindahányan.
Párunk után vágyakozva
Felkapunk hát lélek ladikjára,
Hattyúkkal kísérve
Talán utoljára.
Tóvize csillan
Evező csobban,
Csónak ha lendül,
Kavics csikordul
Hajónk, hogy szabaduljon,
Fövenyes parton
Omlik a lábnyom.
S a langyos délutánban
Tovahalkulón lágy
Hangja hallik a szónak,
Bölcsőjét ringatta a mának,
És követi a holnap.
Oszlopos kerengőin
Kristály kolostornak,
Mormolunk zsolozmát
Az örökkévalónak.

Megjegyzés: 2015. 07. 15.

02. ÜLÖK AZ ÁGYON

Balaton nyári éj
Ülök az ágyon,
A hintaágyon,
Nevetnek rám
A csillagok.

Langymeleg éjen,
Szellő leheletében,
Jegenye meredélyén
Kúszik fel a fény.

Este az ágyon
Lábom himbálom
Fejem felett már
Csak a Hold ragyog.

Az öreg fákon
Bagoly rikácsol.
Vigyáznak rám
Az Angyalok.

A fény sugarban
Ezüstös sávban
Halkan figyel
A Balaton.

Megjegyzés: 2014. nyarán

03. HATTYÚK A TAVON

Egy kép margójára...

Állok a parton elmerengve,
Nézem a fodrozó vizet,
Hol láncukat rázzák bólogatva
Karcsú csónakok reménylőn,
Fatörzshöz kikötve,
Szabadulást remélve,
Sok ázott falevél közepette.
Lágy hullámok ringatják
A sima víztükröt
Hófehér madarak közelednek hamarvást,
Légiesen lebegve kecsesen
Éket verve a hűvös habokba,
Fejüket kedvesen nyakukra hajtva,
Suhannak a vízen,
Látványuk minékünk üzen
Oly békések mindnyájan
Élet szépsége sugárzik belőlük,
Egymás felé fordulnak,
Összeölelkezve,
Így kellene mindenkinek,
S az élet szebb lehetne.
Párunk után vágyakozva
Lelkünket feltölti e látomás.
Felkapunk hát lélek ladikjára,
Hattyúkkal kísérve
Talán utoljára.
Tóvize csillan

Evező csobban,
Csónak ha lendül,
Kavics csikordul
Hajónk, hogy szabaduljon,
Fövenyes parton
Omlik a lábnyom.
S a langyos délutánban
Tovahalkulón lány
Hangja hallik a szónak,
Bölcsőjét ringatta a mának,
És követi a holnap.
Oszlopos kerengőin
Kristály kolostornak,
Mormolunk zsolozsmát
Az örökkévalónak.

Megjegyzés: 2015. 06. 02.

04. ŐSZI BALATON FÉNYEI

Pajkos őszi szellő
Fodrozza a hűs vizet,
Parti fák tövére kúszik a fény,
Közeleg a cinkos éj.
Puha pihe párnákon
Pihenni indul a fény.
Láncait rázva bólogat
Egy csónak a móló mentén,
Szabadulni akarna még,
S megannyi falevél.
Suttogva susognak
Egymással a nádasok,
Ezüstös sávban árad a hold fénye.
Felette ragyognak a csillagok,
Bársonyos égboltot körbe övezve,
Gyémánt szemekkel,
Méla bágyadsággal figyelnek rád.
S aludni készül a Balaton.

Megjegyzés: 2015

CSALÓKÁN TÉKOZLÓ ŐSZ

Vajon hová tűnt már
A tűzforró nyár?
Mólók lengésege
Kéjes emlékekkel visszavár,
Ahol a locsogó tó vize
Suttogja könnyelműn óvatlan titkaid.
Langymeleg nyáreste alkonya
Csókok ízében áfonya,
Nárciszok bódító illata.

Viola árválkodva áll,
Teste átsüt a ruhán,
Mutatva bimbózó rügyeit,
Alkata rejtett titkait,
Vigyázza kincseit, mint egy csósz,
Rajta tétován elidőz,
Átveszi birodalmát
A mindent elhervasztó
Didergőn tékozló
Csalókán söthenyes ősz.

2015. október 2.

05. TÓPARTI IDILL

Tavas, nyár, ősz, tél,
megújuló szenvedély.

Tó vize csillan
Csónak, ha lendül
Evező lapátról
Csordul a víz.
Fodrozó habok
Csitulnak a parton,
Homokos fövenyről
Omlik a lábnyom.
Part menti fákról
Lehull a levél
Sárguló színben
Úszik a vízben.
Ezüstös vértű
Hal háta villan
Sütkérezni jött fel
A vakító napban.
Pikkelyes páncélja
Nem védi a bajban.
Sirályhad elől
Mély vízbe illan.
Vadkacsa búvik
Nádas rejtekében
Fiait hozza
Mutatni serényen.
Lebukó napnak
Hamvadó fényében
Megnyúló árnyék
Piroslik a légben.
Elesitul a zaj.
Nád dalol a szélben.
Vízi tündér hangja
Csendül az éjben.
Hűvös ezüst fényében

Csak a hold ragyog.
Bársonyos égbolt
Gyújt hozzá
Millió csillagot.

2006. február.

06. TÉLI BALATON

Tél hava a Nap tüzeit kioltja,
mindent betakar fehérülő hamuja,
hideg fagynak fehér porhava.
Csusszan az álom a fakutyákon,
éjszaka reccsen a rianáson.
Szél szárnyán hideg víz fodrozza,
a csend hűvös hídon átfeszül,
a téli Balatonhoz ér,
jégfátyolt fon a parti padokra a szél,
utat keres jegén a lábnyom.
Keringő halkuló dallama száll,
a füredi partokon,
szél dúdol a Tagore sétányon.
Mosolygós Szürkebarát
ontja borvirágát,
a pince mélye
szomjazó vendéget vár,
mézszínű a borospohár,
bársonyos íztől összefut
szánkban a nyál.
Tétkozló ősz ízeivel hív,
s melegével vár a csodás
badacsonyi hegyi varázs.
Mint megannyi tüzes parázs.
Lent a mólónál,
körbefagyott csónak áll,
jégkristályok fátyolán át
ottfelejtett ködmárvány,
menekülésre vár,
álmában hívja a tavaszt,
a reménylő megváltást.
Néhány kifáradt hajó
édesen alussza téli álmát.
S valahol fejét veri a fába,
egy éhesen didergő harkály,
s kéjesen csusszan a Sióba
a túláradt Balaton,
kék vize surranásra vált.

2019. decemberén

Balatoni emlékek 2020. forró nyarán

85. ÉREZTEM

ÉLETÉRZÉS

Éreztem már többször,
megváltozott életem,
át kell értékelnem
kényszerképzetem.
Nem jár már követség,
megszűnt a véd- és dacsövetség.

Nem láttam, de éreztem,
sejtettem, mint vad a vihart,
meg akartál ütni,
pisztolyodat gyilkosként
szívemre sütni,
indulattól hevülve,
szeretet parazsától
messzire kerülve,
gyávaság lehűthet,
kezed lecsünghet,
hátamból a kést
kihúzni nem lehet,
nem menekülhetsz,
sohasem üdvözülhetsz.
Gondoltam naivan,
hogya vezekelünk,
teljes búcsút nyerünk.

Éreztem életem
halványuló fényét,
nehezen ébredő
új életem létét.
S ha jogosnak vélt sérelmem
nem tudom levetni,
nem jön az álom,
nem segít feledni,
nem segíthet senki,
felülök az ágyban
kissé megpihenni,
ahol az ige hat,
s mindent töröl az agy.

Gondolnám tán, elbújhatnék,
élhetnék hegyek ormán,
hegyi patakok
vizenyős barlangján,
magányos remeteként,
hol elbújhatnék
szégyenem oltára alá,
s derekamon a kötél
mindvégig kordában tart,
hármasszoros csomójával.

Ehetném fák kérgét,
alóluk gombák kalapját,
óvakodva mérgük hatalmát,
mézes gyümölcsét,
bokrok kökényét,
vadkörtét, almát,
szilvák kékjét,
méheknek mézét,
munkájuk bérét,
kopogó diónak
pirosló belét,
felvehetném állatok
levetett bundáját,
testük melegének
nagyszerű ruháját.
Nem bonyolult ez a lét,
akár egy egyszerű faék.

Mindezt vállalnám,
hogy ne lássam már
bántó embereknek
önző sivárságát,
örökre takarnám
Föld barna palástját.

Ihatnám rohanó
hegyi csobogók
kéklőn habzó vizét,
áldanám a Remete,
s Haramia forrás nevét,
kimosná belőlem
erjedő gyümölcsök
agypusztító nedvét,
és tisztulna a gondolat.
Soha nem feledném
hegyek belsejének
kioldott ízét,
langymeleg éjszakák
hajnali hűvösét,
fára kúszó nappalok
fénylő melegségét,
domboldalon sírhalom
csendes ürességét,
hívón befogadó
bársony szelídségét,
reményelt nyugalom
örök békességét,
mélységes oltalma
örökös otthonom.

2020. augusztus 16.

86. KÍVÁNCSIÁK

EMLÉKKÉP ÉDESAPÁM HAZATÉRÉSÉRŐL, 1947. NYARÁN

Kíváncsian felém óvakodik
aztán felismerve elém siet,
kicsiny falum, mikor közelítem,
nahiszen, hacsak ő egyedül nem?

Házak ablakai kitárulnak,
előttem, mint bőszt kutató szemek,
apró zsaluik lengeti a szél,
sötét vastáblák óvva takarják,
asszonynépek sóvárgó alakját
kíváncsian lesik függöny megett,
ki az, ki a múltból visszaérkezett?

Hazahurcolt a füstölgő vonat,
senki nem várt az állomáson már,
az idő is toványargalt régen,
hamar felejt mindent a szégyen,
csontváz csupán ki nyalka legény volt,
cifra bakon ostora pattogott,
parancs szavára hagyta el a hont,
nadrágján, lelkén fekete a folt,
katona zubbonyán medál kocog,
elnyűtt bakancsán táborok pora,
kendőjével sután lecsapkodja,
nyűtt iszákjában katonakonzerv,
anyja kukoricát kapálni ment,
ott éri a hír, megjött a fia,
senki nem várta már, oh borzalom,
halál ellen mégis van oltalom?

Elejbe csupán a kutya lohol,
ismerni véli, ösztön vezérli,
ergye Setét nézd, Isten kit hozott?

Kelepel a gólya, kémény tetején,
eresz alatt cikáznak a fecskék,
szüretre várnak hűsen a pincék,
zord idők után, béke idején,
helyre állt a rend, félőn vélhetnék,
megszűnt a káosz, múlnak a gondok,
kemencék mélyén kisült a kenyér.

2020. augusztus 20.

Édesapám most lenne százkető éves, ha élne.

87. AZ ÁLLOMÁSON

EGY KÉP MARGÓJÁRA...

A vonat füttye
Messzire halkulva
A füsttel együtt tovaszállt,
S a fénylő sínek
Hozzák, viszik az emberek
Vágyakozó gondolatát.
Messzire mennek,
Talán néha vissza is jönnek.
S rézdróton jár
Gyorsan előre az üzenet.
Hamarosan megérkezem...
A toronyórán a mutató
Lassacskán vándorol,
Nyújtva hosszúra a napot,
Kikísértelek az állomásra,
S reggel óta várakozom.
Megnézek minden vonatot.
A hó is lassan elolvad már,
Virágok nyílnak tavaszodván,
De az én szívem csak vár,
Csak vár, csak vár...
Visszavár,
Édes, jó gazdám.

Megjegyzés: 2014. 05. 22.

88. ÉLNI...

Élni rossz,
Vagy
Élni jó.
Ez a kettő verzió
Életminőségtől függ talán.
Materialista szemlélet:
Élni csak egyszer lehet.
Ámbár némely egyház
Hirdeti az örök életet.
Borzasztó, örület.
Vajon ki akarhat
Örökké élni?
Keresve keresem.
De a csúcsok csúcsa,
Egy másik elmélet.
S ez elgondolkodtató.
Más alakban visszatérni:
A reinkarnáció.
Azért a dologban
Valami mégiscsak lehet,
Miért ragaszkodik
Mindenki annyira
Ehhez a
Élethez?

2020. augusztus 23.

Megjegyzés: A kipontozott szó helyére mindenki beírhatja a maga jelzőjét.

Jó játék. Igaz?
Írjunk együtt verset.

89. REINKARNÁCIÓ

Akarattal beléd kötnek,
fagyos földdel is befödnek.
Hiába várod a riadót,
feltámasztó harsonaszót,
hiába a vasakarat,
hóhér szegi a nyakadat.
Kérés-e vagy parancsolat,
hogy lásd előre a sorsodat.
Más életedben kígyó leszel,
egeret és békát eszel.
A csúszó-mászó létet
emberként is végigélted.
Az új élet mire való?
Úgyis beléd szakad a szó.
Hamis, csalfa illúzió.

Megjegyzés: 2015

90. ÚGY ÉLSZ, AKÁR EGY ÁLLAT

ÍMHOL AZ EMBER

Mint nyálkás hulló
Vergődsz a forró homokon,
S közben sasnak
Képzeled magad.
Aki kitárt szárnyakkal
Kering a magasban
Figyeli a prédát,
S lecsap terád.
Üvöltesz,
Ahogyan az
Oroszlán teszi,
Ha jön a
Langymeleg alkonyat.
Pedig, akár a nyúl,
Olyan gyáva vagy.
Túlértékeled önmagad,
Pusztá léted.
Tudósaink mondják:
Ma már tudjuk.
Hamis a tézis.
Ma úgy tudjuk.
Ez a hipotézis.
Ne ösztönösen cselekedj,
Használd az eszedet,
Kevésen múltott,
Hogy az Isten
Emberré tett.
Meg kell dolgoznod érte,
Ki kell érdemelned.

2018. november 12.

91. ÉN A GLADIÁTOR

A néző tombol
A Colosseumban.
A császár arcán
Elégedett,
Gúnyos mosoly.
Ujjával lefelé mutat.
Tán Néró?
Vagy Caligula?
Egyre megy.
Szívem megremeg,
Mikor az álarcos harcos
Hóhér kardját felemeli.
S nyakszirtemet szegi.
Cirkusz kell a népnek,
S a nép jól mulat.
Csak én fekszem
Egyedül,
Vérbefagyva,
Legyőzötten.
Testembe horgot akasztanak,
S kivonszol a ló.
Fáradt lelkem is
Beszívódik a
Vértől izzamos
Szomjas homokba.

92. HIERARCHIA

A duhajok
Duhajkodnak
A szegények
Rabsickodnak
A vadőrök
Elkoboznak
A halőrök
Halásznak
A gazdagok
Horgásznak
De az urak
Még mindig
Vadásznak.

93. KIJELENTEM KOMOLYAN...

PÁR SZAVAS BÖLCSELET

Kijelentem komolyan,
nem vagyok én
ilyen, olyan, amolyan,
csak olyan, amilyen.
senki nem olyan, amilyen
szeretne lenni.
mindenki olyan, amilyen
valójában, s ennyi.
Egy ismeretlen senki.
S aki verseket ír mi lehet?
Egy ismert senki.
csak az, ami.
Olvasod te,
mondom én, vendi.

2016. május 21.

94. ÉPÍTS EGY HÁZAT

Mindenképpen építeni kell,
hogy haladjunk előre,
ha egymás tetejére rakod a téglát,
fal lesz belőle,
költözhetsz a házba.

Ha egymás mellé teszed,
akkor pedig járda,
hogy ne járkálj a sárba,
végre valahára.

Ha a falban hagysz egy lukat,
oda rakhatod az ablakodat,
bámulhatsz a világra,
ha nem vak az az ablak,
aztán csinosítgasd,
az ajtón át kiindulhatsz a csodájára.

Végül felteheted a fedelet,
ezernyi színes cserepeket,
s elkészült a házad.

Mint egy kis ember,
nagy kalapjával köszönget Neked,
már messziről integet,
pipája füstöt ereget,
kéménye meleget sejtet.

Ha mindezeket megtetted,
másnak is megcselekedted,
Kalákában segítetted,
építgetted a Hont,
mely mindenholnan hazavonz,
elkészült a remeked,
lesz időd foglalkozni magaddal,
magasba emelheted a lelked.

Ez mindvégig marasztal,
elhalmoz malasztal,
Jó tetteidért a teremtő
évig magasztal.

2020. szeptember 04.

95. OKNYOMOZÓ RIPORT - ÚJGAZDAGOK

Felépült végre a ház,
Kis ideig büszkén állt,
Majd meggondolta magát.
Egy szép napon összedőlt,
S az emberek értetlenül
Nézték szétomlott falát.
Kutatták az okát, hogy
Mi okozhatta a tragédiát.
Ki a felelős? Talány!
Kéne egy bűnbak talán!
S kihallgatták a nyomozók
Az összes alkotót.
- Az én vállamon volt az egész.
Mondta az alap.
- Reggeltől estig nyomtak a falak.
Csak legvégén került fejemre a kalap.
- Én a társaimmal összefogtam.
Szólt a téglá.
- Egy darabig kitartottam,
Hogy kerüljük a bajt el.
Mondta a malter.
- Én a tetőt tartottam.
Vallotta a gerenda.
- Az egészsnek színt adtam,
Bár nem én voltam az ész.
Nyilatkozta a mész.
S a cement, hogy senki
A hibát reá ne foghassa,
Szemlesütve azt mondotta:
- A szomszéd ház az alibim:
Bizonyítottan ott sem voltam.
Engem mindenholnan kiloptak.
Felelősök mindig vannak
Csak sokszor elbújnak
Más mögé.
Itt a felelősség
A meg sem hallgatott
Kőműveseké!

2006. május

ÚJGAZDAGOK

Új ház áll
A régi helyén már,
Benne márvány
Padozatú a szoba.

Szökőkút vize
Locsog a kertben
Halványkék vízzel
Feszül az uszoda.
A kerítés:
Mint megannyi lőrés,
Kőfala tátong
Az úton jövőre.
Hófehér vakolat
Vakítón hívogat
A kicsi ház melege
Kimaradt belőle.

2006. február 28.

96. ÉRDEKES ÉRTEKEZÉS

VÁLLALATI ÉRTEKEZLETESDIS KIRAKÓSDI

Készítik a szendvicseket,
Az üdítőt is kivették már
A hűtőből.
Hamarosan kezdődik az értekezlet.

Van sok megbeszélnivaló,
Felütötte fejét,
Oh jajjj,
A korrupció.
Lop itt már mindenki,
Legyen cigány, akár zsidó.
A fő bűnös:
Az igazgató.

Közben bent az irodában
A vezetők konyakot isznak
Stikában.
Féldeciket deciszámra,
Töltenek szaporán,
Vizes pohárba.

A gyűlésnek van két
Napirendi pontja.
Az első:
Nagy Vendel művezető
Mebírálja az igazgatót.
Haladnak szépen,
Vádponttól-vádpontra,
Felvázolva a korrupciót.

Utána kávészünet,
A döbönt csend
Sokaknak üzent.
A második pont:
Kötetlen beszélgetés,
Melynek keretében,
Hiszen a dolog erről szól,
Nagy Vendelt búcsúztatják
A vállalattól.

Megjegyzés: Egy szabad országban csak azt szabad mondani, amit szabad.

Megjegyzés: bármikor

97. EGY DECI FÉLDECI

Laza csukló,
merev könyék,
így isznak a
főnökömék.
nagyon haragudtak ezért,
ha ezt mondtam nekik,
vajon miért?

Deciszám itták
a féldeciket,
hús iroda rejtekén.
de jött egy újabb csízió,
egy másik verzió,
a féldeci is
már csupán négy cent lett,
ez már az únió...
görbe az uborka, meg a banán
játékkal játszik a disznó,
meg mostanság a kanász.
nem amivel szokott.
Kilóra adják a tojást.
igazság nincs manapság,
csak jogszolgáltatás.
úgy kell nekünk, mint farsangkor
a mulatság.
Betiltják az álarcot manapság.
Ritka, mint temetésen
A vigasság.
Hiányzik, mint koldusnak
A pénzes zsák.
Mint vásárból
A mézeskalács,
Vagy a márc,
Mint nőknek
A locsogás.
Vonatnak a dohogás.
Végül is:
Az az igazság,
Hogy nincs igazság,
Ez viszont igazság,
tisztelt Járkálás bíróság.
s végül is jó az öreg a háznál,
akkor is, ha egy csöpp esze sincs.
ilyenkor szublimálódik,
az pedig egy drága kincs.
az unokám mondta Mikuláskor,
a Mikulás hozza az ajándékot,
a Krampusz hozza a virgáncsot.

az ám, bizony ám.
s gondolkodhatsz sokat,
tulajdonképpen mi is az?
megtestesül a szél,
vagy átszellemül a darab,
törheted az agyad.
már csak az a dolgod,
amit a nóta mond,
most már bizony
jól megy dolgom,
nem parancsol senki,
mikor mondják
mars ki,
akkor nekem ki kell menni.
s világnak csúfjára
felaggatnak egy fenyőfára
üveggömb mintájára,
jövő év karácsonyára,
újévi mustrára.
nemigen történik a világban
semmiféle új,
csak annyit kell mondanom,
boldogulj...

2016. december 08.

98. EGY EMBER, ÉS AZ Ő BŰNEI

A verekedés az úgy kezdődött,
tisztelt járkálás bíróság,
hogy a sértett visszaütött.
jöttek rám késekvel, kaszákval, baltákval,
minden istennyilákval.
s nehogy csúfságba maradjak,
hát odacsaptam.
nálunk nincs igazságszolgáltatás,
csak jogszolgáltatás van.
de ha kiderül az igazság,
akkor fellebbezünk.
jöhet a muszájkabát.
elmondom én szívesen
hogy mi a baj,
és hol a vaj,
de csak ha elült a zaj,
hogy ki is a tolvaj.
ép testben ép csak a lélek,
ép testemben épp hogy élek.
ha pofon után fáj a fogad
végy a szádba egy fakanalat,
s akkor majd kiáll.
pénzes zsákon ülő vigécek,
tőletek én mit reméljek?
jönnek zord nappalok,
reménykedő éjek.
és nincs az a pénz
amiért áruló lennél,
de mi van akkor,
ha mégis van az a pénz?
elviszed a szajrét,
aztán a balhét,
ha rájönnek mindenáron,
betyárbecsület is van a világon.
de nem mondod el senkinek,
akkor sem, ha ütnek,
hogy a zsákok hová tűntek.
ez jó hír híveimnek.
még erősen tartom magam,
bár gyenge vagyok
erőtlen mint a halovány éj,
akár a tavaszi lepkeszél.
vakond túr a föld alatt,
éti csiga vágtat,
hátán a háza,
húzza a csíkot magautánna.
meztelen csiga lapul a fű alatt,

ő már hajléktalan.
fogad is ritkul,
hajad is a szélben
dülöngél mint a cirkusz kerítése.
nemigen jutok így előre,
elvag yok szöntyönpölödve.
jázminvirág, tedd szebbé
a szép selyem párnát,
szentjánosbogarak lámpása
vetítse rád
fénylő sugarát.
csak annak bocsát meg igazán a világ,
aki őszintén megbánja
a rosszat, amit csinált.

2016. július 22.

99. TESTAMENTUM

AZ ÉLET ÉS A HALÁL PARÓDIÁJA

Temetésemre:

Nevünk megcsúfolói,

Apám, Anyám megkínzói,

Öcsém arculcsapói,

Érzelveim kigúnyolói,

Kerítésünk átugrói,

Gyermekkocsink eltolói,

Boroshordónk ellopói,

Vörösborunk megívói,

Életünk megkeserítői,

Kutyánk, macskánk megölői,

Kenyerünk megsavanyítói,

Leányaim gúnyolói,

Ne jöjjenek el.

Egyébként az aktusra

Minden rendes embert elvárok

Kérés: Senki ne hozzon virágot.

Azért ne pusztuljon el semmi

csak mert én elmegyek.

mindenesetre,

elkezdtem árulni

temetésemre a jegyeket,

elkerülve a csődületet.

ingyér meg sem halok senkinek,

létem drágán adom,

mert hát ripacs vagyok.

Síromnál halk zenét játsszon a zenekar,

azt, amit akar.

- Közelebb, mindig csak közelebb, hozzád Istenem.

harsona szóljon

mikor a lelkem a magasba száll,

az örökkévalóságához,

s kacagjon a halál.

Távolban körhinta keringjen,

s a végén húzzák a tombolát,

mindenképpen ingyen.

s lassú, andalító zenével

elindul velem a menet,

s megrengetem a hegyeket,

akár egy eszeveszett.

van számodra még egy ajánlat,

az élet csak paródiája a halálnak.

mindenképp nagy siker volt,

háromszor húzták vissza a koporsót.

Meghalnak az élők,

szaporodik a holt,
örökké élnek a temetők.

Szekszárd, 2018. 02. 26.

100. UTÓSZÓ

HÁZI ÁLDÁS

Búcsúzóul koccintsunk pohárt
Így ünnep után,
Kedves egészségetekre
Köszönjük, hogy eljöttetek,
Sokat segítettetek,
Isten Veletek,
Legyetek szépek és kövérek,
És egészségesek,
Máskor is jöhettek,
Ha jöttök lesztek,
Ha hoztok esztek.
Igyatok, egyetek,
Minket is szeressetek,
Semmit nem ígérhetek.
Jót ne halljunk felőletek,
Ha messzire mentek,
Mert a jó mindig gyanús.
Örömmel elviseljük,
Ha nektek sem
Sikerül minden,
Legyetek bátran
Jobbak, mint az átlag,
Jövőre is várlak
Szívvel titeket,
Egy demizson bort
Azért még vigyetek.

2020. szeptember 05.

VÉGE, ENDE, KONYEC, END, FIN, FINÍTÓ